

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР В ПЛАНИНАТА ВСИЧКО Е СПОКОЙНО

Превод от английски: Правда Митева, 1993

chitanka.info

I

Писмото дойде точно преди обяд, със специална поща, в евтин плик с обратен адрес: Ф. Ш. Лейси, Пума Пойнт, Калифорния. Вътре имаше чек за сто долара, готов за осребряване и подписан от Фредерик Ш. Лейси, и лист обикновена бяла хартия. Беше писмо, писано на машина с няколко задрасквания, което гласеше:

До господин Джон Еванс

Уважаеми господине,

Научих името ви от Лен Естърволд. Работата ми е спешна и изключително поверителна. Прилагам чек за авансов хонорар. Моля ви, елате в Пума Пойнт в четвъртък след обяд или вечерта, ако това изобщо ви е възможно, регистрирайте се в хотел „Индианска глава“ и ми се обадете на 2306.

Ваш
Фред Лейси

Вече цяла седмица нямах никаква работа, но след писмото денят започна да ми се струва прекрасен. Банката, в която можех да осребря чека, се намираше на пет-шест преки. Отидох до там, изтеглих парите, обядвах, извадих колата и потеглих.

В долината беше горещо, в Сан Бернардино още повече, а дори и след като изминах петнайсет мили по стръмния път към Пума Лейк и се намирах на 1500 метра надморска височина, горещината не отслабваше. Бях навъртял четирийсет от общо петдесетте мили виещ се и криволичещ път, преди да усетя някаква прохлада. Но истинската прохлада дойде чак когато стигнах езерото и тръгнах по южния му бряг, покрай струпаните гранитни блокове и поляните с лагерите на

почиващите. Когато стигнах Пума Пойнт, вече се свечеряваше. Чувствах се гладен като изкормен шаран.

Хотел „Индианска глава“ беше кафява ъглова постройка, разположена точно срещу салона за танци. Регистрирах се, качих куфара си горе и го тръшнах на пода в мрачна, неприветлива стая е овално килимче на пода, двойно легло в ъгъла и нищо върху стените от голи борови греди освен един календар, рекламиращ железария, целият сгърчен от сухото планинско лято. Измих си ръцете и лицето и слязох долу да хапна.

Помещението, което служеше за ресторант и бар едновременно, се намираше до фойето и бе претърпено с мъже в спортни дрехи, вонящи на алкохол, и жени по памучни панталони и шорти с кървавочервени нокти и захабени ръце. Някакъв тип с вежди а ла Джон Л. Луис крачеше наоколо с огромна пура, забучена в лицето му. Хилав касиер с воднисти очи и риза с къси ръкави се опитваше да разбере резултатите от конните надбягвания в Холивуд парк от малко радио, пълно със смущения колкото и моето пюре с вода В най-отдалечения и тъмен ъгъл на помещението оркестър от петима пораженци в бели сака и морави ризи се опитваше да заглуши всеобщата дандания.

Погълнах така наречената „стандартна вечеря“, изпих един коняк за похлупак и излязох на главната улица Все още беше съвсем светло, но неоновите лампи бяха запалени и въздухът се огласяше от автомобилни клаксони, пискливи гласове, тракане на топки за кегли и гърмежи откъм стрелбището. Деряха се и мюзикбоксове и зад всичко това дрезгаво и остро бръмчаха моторници откъм езерото. На ъгъла срещу пощата върху синьо-бяла стрелка пишеше „Телефон“. Тръгнах по прашна странична уличка и изведнъж наоколо ми стана тихо и прохладно, а въздухът се изпълни с боров аромат. Пред мен по улицата вървеше едно питомно сърне с кожена каишка на вратлето. Телефонната палата се оказа дървена барака, в чийто ъгъл имаше един автомат, работещ с монети. Затворих се вътре, пузнах монетата в процепа и набрах 2306. Отговори ми женски глас.

— Там ли е господин Фред Лейси? — попитах.

— Кой се обажда, моля?

— Името ми е Еванс.

— Господин Лейси го няма в момента, господин Еванс. Той очаква ли да му се обадите?

Въпросите станаха два на един за нея. Това не ми хареса.

— А вие госпожа Лейси ли сте? — попитах.

— Да. Аз съм госпожа Лейси.

Стори ми се, че гласът ѝ е нервен и напрегнат, но някои гласове винаги звучат така.

— Търся го по работа — казах. — Кога ще се върне?

— Не знам точно. Вечерта, предполагам. Вие какво...?

— Къде се намира хижата ви, госпожа Лейси?

— Ами... в Бол Сейдж Пойнт, на около две мили западно от селото. Вие от селото ли се обаждате. Как...?

— Ще се обадя пак след един час, госпожо Лейси — казах и затворих. Излязох от кабината. В другия край на бараката мургаво момиче по тричетвърти панталони пишеше в някаква счетоводна книга зад малко бюро. Вдигна глава, усмихна ми се и попита:

— Харесва ли ви в планината?

— Чудесно е.

— Много е тихо тук — каза тя. — Добре се почива.

— Тъхъ. Познавате ли човек, на име Фред Лейси?

— Лейси ли? О, да. Съвсем скоро им сложиха телефон. Те купиха хижата на Болдуин. Стоя празна две години, докато те съвсем скоро я купиха. Намира се в края на Бол Сейдж Пойнт, голяма хижа, построена на високото, гледа към езерото. Има прекрасен изглед. Познавате ли господин Лейси?

— Не — рекох и излязох навън.

Питомното сърне стоеше в процепа на оградата в края на пътеката. Опитах се да го избутам, но то не помръдна, затова прескочих оградата, върнах се при хотела и се качих в колата си.

В източния край на селото имаше бензиностанция. Спрях да наля бензин и попитах мъжа в кожено облекло, който я обслужваше, къде е Бол Сейдж Пойнт.

— А — рече той, — проста работа. Изобщо не е сложно. Никак няма да се затрудните да намерите Бол Сейдж Пойнт. Карайте около миля и половина все по този път, покрай католическата църква и лагера Кинкайд. При фурната свийте вдясно и дръжте пътя за лагера Уилъртън Бойс. Подминете ли го, веднага свийте вляво. Пътят е черен и доста неравен. Зимно време изобщо не чистят снега, но сега не е зима. Познавате ли някого там?

— Не.

Подадох му пари. Той отиде за рестото и след малко се върна.

— Много е спокойно там — каза. — Чудесно за почивка. Та, как викаш ти е името?

— Мърфи — рекох.

— Радвам се, че се запознахме, господин Мърфи — каза той и посегна да сграбчи ръката ми. — Отбивай се по всяко време. С удоволствие ще те обслужвам. Та за Бол Сейдж Пойнт дръж все този път, докато...

— Тъхъ — рекох и го оставих с отворена уста.

Реших, че вече знам как да стигна до Бол Сейдж Пойнт, затова обърнах и тръгнах в обратна посока. Съществувахе възможност Фред Лейси да не иска да ходя у тях.

Половин пресечка след хотела павираната улица свиваше надолу към малко кейче за лодки, а после отново на изток, покрай брега на езерото. Водата бе доста спаднала. Стадо крави пасеше вкиснатата на вид трева, която през пролетта е била под водата. Няколко упорити курортисти ловяха костури и червеноперки от лодки с извънбордови двигатели. Около миля след ливадите един черен път се виеше към дълъг нос, обрасъл с хвойна. Близо до брега имаше осветен павилион за танци. Музиката вече свиреше, въпреки че на тази надморска височина все още бе светло и приличаше на късен следобед. Имах чувството, че съм пъхнал оркестъра в джоба си, толкова силно се чуваше. Някакво момиче с гърлен глас пееше „Песента на кълвача“. След като отминах, музиката постепенно заглъхна и пътят стана неравен и каменлив. Самотна хижка се плъзна покрай мен, а после нямаше нищо освен борове, хвойни и блясък на вода. Спрях до края на полуострова и отидох до едно гигантско паднало дърво, чийто коренища стърчаха четири метра във въздуха. Седнах върху изсъхналата като кокал земя, облегнах се на дървото и запуших лулата си. Беше тихо, спокойно и далече от всичко. В срещуположния край на езерото две моторници си играеха на гоненица, но от моята страна нямаше нищо освен притихнала вода, която много бавно потъмняваше в планинския здрач. Чудех се кой, по дяволите, е Фред Лейси, какво иска и защо не си седи вкъщи, или поне не е оставил бележка, щом работата му е толкова спешна. Но не се чудих много дълго. Вечерта бе толкова спокойна. Пуших, гледах небето, езерото и една

червеношийка, кацнала на голо клонче на върха на висок бор и чакаща да се стъмни достатъчно, за да изпее своята приспивна песен.

След половин час станах, изкопах дупка в земята с тока на обувката си, изтръсках лулата си в нея и здраво затъпках пепелта. Без никаква причина направих няколко крачки към езерото и това ме доведе до края на дървото. Така видях този крак.

Беше в бяла платнена обувка, около четирийсети номер. Заобиколих коренищата на дървото. Имаше още един крак в още една бяла платнена обувка. Имаше бели панталони на тънко райе с крака в тях и труп в бледозелена спортна риза, от онези, които се носят отвън и имат джобове. Ризата беше с V-образно деколте, през което стърчаха космите на гърдите му. Мъжът бе на средна възраст, наполовина оплешивял. Имаше хубав слънчев загар и тънки мустачки върху горната устна. Устните му бяха плътни, а устата, както обикновено в такива случаи, леко отворена. Виждаха се големи силни зъби. Имаше лице на човек, който се храни обилно и не се тревожи особено. Очите му гледаха към небето. Не можах да срещна погледа им.

Лявата страна на зелената спортна риза беше прогизнала от кръв. Петното бе колкото голяма чиния. В средата на петното може би имаше дупка с опърлени краища. Не бях сигурен. Светлината намаляваше и започваше да мами зора.

Наведох се и напипах цигари и кибрит в джобовете на ризата, няколко груби издутини като ключове и монети в предните джобове на панталоните. Обърнах го малко, за да стигна до хълбока му. Все още беше мек, само малко изстинал. Портфейл от груба кожа плътно бе прилепнал в десния му заден джоб. Измъкнах го, опрял коляно в гърба му.

В портфейла имаше 12 долара, няколко визитни картички, но онова, което ме заинтересува, бе името върху шофьорската му книжка. Запаших кибрит, за да съм сигурен, че го чета правилно в падналия здрач.

Името върху шофьорската книжка беше Фредерик Шийлд Лейси.

II

Прибрах портфейла обратно, изправих се и внимателно се огледах на всички страни. Никого не видях — нито във водата, нито на сушата. А и на тази светлина едва ли някой би могъл да разбере какво правя, освен ако не беше много близо.

Пристъпих няколко крачки и погледнах да видя дали оставям следи. Не. Земята бе покрита с многогодишни борови иглички и разпратена гнила дървесина.

Пистолетът беше на около метър встрани, почти под падналото дърво. Не го докоснах. Наведох се и го разгледах. Беше автоматичен колт 22-ри калибър с кокалена дръжка и лежеше почти заровен в малка купчинка разпратена, кафява, гнила дървесина. Върху купчинката пъплека едри черни мравки, а една от тях бе тръгнала и по дулото.

Изправих се и още веднъж бързо се огледах наоколо. Някаква лодка лениво се мотаеше зад носа. Чувах неравномерното пукане на мотора ѝ, но не я виждах. Тръгнах да се връщам към колата и почти я бях стигнал, когато някаква дребна фигурка безшумно изскочи иззад гъстия шубрак. Проблеснаха очила и нещо друго, по-надолу, в ръката.

Един глас ми изсъска:

— Вдигайте ръце нагоре, моля.

Откриваше се идеална възможност за много бърза стрелба. Не вярвах, че моята ще е толкова бърза. Вдигнах ръце.

Дребната фигурка излезе пред храстите. Лъскавото нещо под очилата се оказа пистолет. Беше насочен срещу мен.

В малката устичка, под черно мустаче, проблесна златен зъб.

— Обръщайки се, моля — успокоително измъррка тънкото любезно гласче. — Вие мъж на земя ли разглежда?

— Вижте — рекох. — Аз съм чужденец тук и...

— Обръщайте се много бързо — студено повтори мъжът.

Обърнах се.

Краят на пищова се загнезди в гръбнака ми. Лека и сръчна ръка ме опипа отгук-оттам и се задържа върху пистолета под мишницата

ми. Гласът изгука. Ръката се спусна надолу. Усещането ми за портфейл изчезна. Много ловък джебчия. Почти не усещах как ме докосва.

— Сега аз ще разглеждам портфейл, а вие много кротувате — каза гласът. Пистолетът се махна от гърба ми.

За суперменът се откриваше златен шанс. Той щеше светкавично да коленичи, заднешком да избие пицова от ръката му и да насочи своя срещу гърдите му. Суперменът можеше да извърши целия този фокус със същата лекота, с която човек вади изкуственото чене от устата си — с едно единствено плавно движение. Аз обаче имах опасения, че не съм чак толкова супер.

Портфейлът се върна обратно в джоба ми, а дулото на пистолета — в ребрата ми.

— И какво излиза — обади се гласът, — идваш тук, правиш грешка.

— Братко, ти го каза — отвърнах.

— Няма значение — продължи гласът. — Сега си отидеш. Отидеш у дома. Петстотин долара. Ако мълчиш, след една седмица получаваш петстотин долара.

— Чудесно — рекох. — Имаш ли ми адреса?

— Много смешно — изгука гласът. — Ха, ха.

Нещо удари отзад свивката на коляното ми и кракът ми се сгъна така, както се сгъва когато те ударят по това място. Главата започна да ме боли там, където всеки момент щеше да ме цапардоса дръжката на пистолета, но той ме заблуди. Беше добрият стар саблен удар и то изпълнен първокласно. С опакото на малка, но много твърда ръка. Стори ми се, че главата ми се отдели от тялото, прелетя над половината езеро, извъртя се като бумеранг, върна се и болезнено се тръшна върху гръбначния ми стълб. Най-вероятно пътьом устата ми бе успяла да се напълни и с бодлички.

Последва някакъв интервал в малка задушна стаичка, в която всички прозорци бяха затворени и не проникваше глътка въздух. Гърдите ми се опираха в земята, върху гърба ми поставиха един тон въглища. Твърда буца ме подпираше някъде в средата. Издадох някакви звуци, но очевидно са били незначителни. Никой не им обърна внимание. Чух засилващ се шум от извънбордов мотор на лодка, а после меки стъпки върху сухите борови иглички. Няколко тежки

изпъшквания и стъпки, които се отдалечават. После стъпки, които се връщат и дрезгав глас с особен акцент:

— Какво имаш там, Чарли?

— О, нищо — изгука Чарли. — Пуши лула. Не прави нищо. Някакъв летовник. Ха, ха.

— Видя ли трупа?

— Не вижда — отвърна Чарли, а аз се зачудих защо.

— Окей, хайде да вървим.

— Лошо — каза Чарли. — Много лошо. — Тежестта се махна от гърба ми, а буцата въглища изчезна от гръбначния ми стълб. — Много лошо — повтори. — Но трябва направи.

Този път не се пошегува. Цапардоса ме с пистолета. Елате и ще ви дам да пипнете цицината на тила ми. Имам ги няколко.

Мина време и аз вече стоях на колене и скимтях. Стъпих с единия крак на земята, подпрях се на него, избърсах си лицето с опакото на ръката, поставих и другия крак на земята и с мъка изпълзах от дупката, в която ми се струваше, че съм попаднал.

Блясъкът на водата — вече тъмна поради залязлото слънце, но пък посребрена от изгрялата луна — беше точно пред мен. Отдясно бе падналото дърво. Видът му ме накара да си припомня всичко. Предпазливо тръгнах към него, като внимателно докоснах тила си с върха на пръстите. Беше мек и подут, но не кървеше. Спрях и се огледах за шапката си, но после си спомних, че я бях оставил в колата.

Заобиколих дървото. Луната светеше така ярко, както ставаше само в планината. Човек направо можеше да си чете вестника Съвсем ясно се виждаше, че сега на земята не лежи никакво тяло и до дървото няма пистолет, по чието дуло да лаят мравки. Някой сякаш бе почиствал наоколо с гребло.

Стоях и се ослушвах и единственото, което чувах бе бученето на кръвта в главата ми, а единственото, което усещах, бе пулсиращата болка в главата ми. После ръката ми се стрелна към пистолета и той си беше на мястото. Отново се стрелна, този път към портфейла — и той си беше там. Отворих го и преброих парите си. И те като че ли бяха там.

Обърнах се и се потъртрих към колата. Искях да се прибера в хотела, да изпия няколко чаши и да си легна. Искях след известно

време да се срещна с Чарли, но не веднага. Първо ми се щеше да полежа. Все пак бях едно пораснало момче и се нуждаех от почивка.

Влязох в колата, запалих, обърнах върху меката пръст и я изкарах на черния път, а оттам на шосето. Не срещнах никакви коли. Музиката все още гърмеше с пълна сила в павилиона за танци и певицата с гърления глас пееше: „Никога вече няма да се усмихвам“.

Когато стигнах шосето, запалих фаровете и подкарах обратно към селото. Местният шериф висеше в малка барака от чамови дъски, която се намираше на половин пряка от кея за лодки и точно срещу пожарната. Вътре, зад остъклената врата, светеше гола крушка.

Спрях колата на отсрещната страна на улицата и около минута стоях и гледах бараката. Вътре гологлав мъж седеше на въртящ се стол зад старо олющено бюро. Отворих вратата на автомобила, понечих да изляза, но се спрях, затворих вратата, запалих и потеглих.

Все пак, трябваше да спечеля сто долара.

III

На около две мили след селото стигнах фурната и свих към езерото по наскоро асфалтиран път. Подминах няколко къмпинга, а после видях кафявите палатки на детския лагер. Между тях бяха окачени лампи, а от една голяма палатка се чуваше потракване от миене на съдове. Малко след това заобиколих някакво заливче, последва разклон и черен път. Той беше с дълбоки коловози и целият осеян с камъни, наполовина заровени в пръстта, а гъстите дървета отстрани едва те пропускаха да минеш. Подминах няколко осветени хижи. Бяха стари, построени от борови греди с необелена кора. После пътят се заизкачва и наоколо стана пусто, но след малко една голяма хижа увисна на ръба на склона. Цялото езеро беше в краката ѝ. Хижата имаше два комина, груба ограда и двоен гараж извън оградата. Откъм езерото бе построена просторна тераса и стъпала, които водеха до водата. Прозорците светеха, фаровете ми биеха достатъчно високо, за да зърна името „Болдуин“ върху една дъска, закована на близкото дърво. Както и предполагах, точно това бе хижата, която търсех.

Гаражът беше отворен и вътре се виждаше паркирана кола с четири врати. Спрях малко по-настрани и навлязох достатъчно навътре в гаража, за да опипам ауспуха на колата. Беше студен. Минах през груба порта и по каменна пътечка стигнах до верандата. Вратата на хижата се отвори и отвътре излезе висока жена. Светлината очертаваше силуета ѝ. Малко копrienено кученце се втурна покрай нея, изтъркаля се надолу по стълбите и ме бухна в корема с двете си предни лапи. После тупна на земята и запрепуска в кръг, като издаваше звуци на одобрение.

— Долу, Шайни! Долу! — извика жената. — Нали е смешна? Такова смешно дребосъче. Наполовина койот, между другото.

Кученцето изтича обратно вкъщи. Аз казах:

— Вие ли сте госпожа Лейси? Аз съм Еванс. Обадох ви се преди около половин час.

— Да, аз съм госпожа Лейси — отвърна жената. — Съпругът ми още не се е върнал. Аз... ами... влезте де. — Гласът ѝ звучеше някак отдалече, като в мъгла.

След като влязох, тя затвори вратата, огледа ме, повдигна леко рамене и седна в един люлеещ се стол. Аз се настаних в друг, досущ като нейния. Кученцето се появи изневиделица, скочи в скута ми, млясна ме по върха на носа и отново слезе долу. Беше дребно сивкаво животинче с остра муцунка и дълга переста опашка.

Намирах се в продълговата стая с много прозорци, чиито пердета не бяха първа младост. Имаше голяма камина, индиански черги, две кушетки с избелели кретонени покривки, още люлеещи се столове, не много удобни. На стената висяха чифт еленови рога с по шест разклонения.

— Фред още не се е прибрал — каза госпожа Лейси отново. — Не знам какво го е задържало.

Кимнах. Тя имаше бледо, напрегнато лице и тъмни, доста рошави коси. Беше облечена в аленочервено сако с две редици медни копчета, сиви панталони от трико и сабо на бос крак. На врата ѝ имаше огърлица от мътен кехлибар и тъмнорозова кариока в косите. Беше на около трийсет и пет, следователно бе твърде късно да се научи как да се облича.

— По работа ли търсите мъжа ми?

— Да. Той ми писа да дойда тук, да отседна в хотел „Индианска глава“ и да му се обадя по телефона.

— О! В „Индианската глава“, значи — каза тя, като че ли това означаваше нещо. После кръстоса крака, но очевидно не ѝ харесаха, защото ги разкръстоса отново. Наведе се напред и подпря дългнестата си брадичка с ръка. — Вие с какво се занимавате, господин Еванс?

— Частен детектив съм.

— Ами тогава... да не е за парите? — попита бързо.

Кимнах. Стори ми се неангажиращо. Обикновено се отнасяше за пари. Поне със сигурност за стоте долара в джоба ми.

— Разбира се — каза жената. — Естествено. Ще пийнете ли нещо?

— С огромно удоволствие.

Тя отиде до малко дървено барче и се върна с две чаши. Отпихме. Наблюдавахме се над ръбовете на чашите си.

— „Индианската глава“ — подхвана жената. — Отседнахме там за два дена, когато пристигнахме. Докато почистят хижата. Била е необитаема цели две години преди да я купим. Нямаме представа как се мърсят.

— Сигурно — промърморих.

— Казвате, че мъжът ми ви е писал? — Сега тя гледаше в чашата си. — Предполагам, че ви е разказал историята?

Предложих ѝ цигара. Посегна, но после тръсна глава. Сложи ръка върху коляното си и я завъртя, изгледа ме изпитателно, отдолу нагоре.

— Беше малко неясен — рекох. — На някои места.

Тя ме погледна изпитателно, аз също я погледнах изпитателно. Лекичко издишах в чашата си, докато се запоти.

— Хм, мисля че няма смисъл от тайнственост — започна жената, — макар че знам за тези неща много повече, отколкото Фред предполага. Той, например, не знае, че съм видяла писмото.

— Което ми изпрати ли?

— Не. Което получи от Лос Анджелис, с доклада за десетдоларовата банкнота.

— А как го видяхте? — попитах я.

Тя се изсмя, без да ѝ е много смешно.

— Фред е прекалено потаен. Грешка е да си прекалено потаен с жена. Хвърлих му един поглед, докато той беше в банята. Измъкнах го от джоба му.

Кимнах и отпих още малко от чашата си. Рекох:

— Тъхъ. — Това не ме обвързваше кой знае колко и бе добра идея, поне докато не знаех за какво си говорим. — Но как разбрахте, че е в джоба му? — попитах.

— Току-що го му го бяха дали в пощата. Аз бях с него. — Тя се изсмя, този път малко по-весело. — Видях, че в него има банкнота и че е от Лос Анджелис. Знаех, че беше изпратил една от банкнотите на свой приятел, който е експерт по тези неща. И, разбира се, досетих се, че писмото е някакъв отчет. И не се излъгах.

— Май Фред не се прикрива много добре — рекох. — Какво пишеше в писмото?

Тя лекичко се изчерви.

— Не знам дали трябва да ви казвам. А и не съм сигурна дали сте детектив и дори, че името ви е Еванс.

— Е, това поне може да се уреди без насилие — отвърнах. Станах и ѝ показах достатъчно, за да ѝ докажа. Когато седнах отново, кученцето се приближи и задуши маншетите на панталона ми. Наведох се да го потупам по главата и се сдобих с една шепа лиги.

— Ами, пишеше, че банкнотата била прекрасна изработка. Особено хартията — била, на практика, идеална. Но при сравнение под микроскоп имало много дребни разлики в регистрацията. Какво значи това?

— Това значи, че банкнотата, която е изпратил, не е била произведена в държавна печатница. Други нередности?

— Да. На черна светлина — да пукна ако знам това пък какво е — като че имало известна разлика в състава на мастилата. В писмото обаче добавяха, че за просто око фалшификатът бил практически недоловим. Щял да заблуди всеки банков експерт.

Кимнах. Това бе нещо, което изобщо не бях очаквал.

— От кого беше писмото, госпожо Лейси?

— Беше се подписал Бил. На проста хартия. Не знам кой го е писал. О, да, имаше още нещо. Бил пишеше, че Фред трябва незабавно да уведоми полицията, защото парите били толкова сполучливи, че щели да направят сума бели, ако много от тях навлязат в употреба. Но, разбира се, Фред не би желал да действа по този начин. Може би тъкмо за това ви е повикал.

— Ами да, разбира се — отвърнах. Това бе изстрел в тъмното, но нямаше вероятност да улучи нищо. Още по-малко в тъмнината, в която трябваше да стрелям.

Жената кимна, сякаш бях казал нещо смислено.

— С какво се занимава Фред напоследък? — попитах.

— Бридж и покер. Прави го от години. Почти всеки следобед играе бридж в спортния клуб, а покер до късно през нощта. Разбирате, че не може да се обвързва с фалшиви пари дори и по най-невинния начин. Винаги ще се намери някой да не повярва, че наистина е било невинно. Залата и на конни състезания, но само за удоволствие. Така спечели петстотинте долара, които пъкна в обувката ми, за да ми направи подарък. В „Индианска глава“.

Искаше ми се да изтичам на двора, да покрещя и да се поблъскам в гърдите, за да изпусна малко пара, но единственото, което можех да сторя, бе да седя, да гледам умно и да си смуча питието. Изсмуках го

докрай и многозначително раздрънках самотните ледени кубчета. Жената стана и ми наля още. Отпих и от него, поех дълбоко въздух и рекох:

— Щом банкнотата е била толкова сполучлива, как е разбрал, че е фалшива, ако разбирате какво искам да кажа.

Очите ѝ се разшириха.

— О, разбирам. Не я е познал, естествено. Но имаше още петдесет като нея, всичките десетдоларови и чисто нови. А парите не са били такива, когато ги е пъхнал в обувката.

Запитах се дали ако си заскубя косата ще ми поолекне. Едва ли. Главата ми бе прекалено контузена. Чарли. Милият стар Чарли! Окей, Чарли, много скоро и аз ще събера бандата.

— Вижте — подхванах. — Вижте, госпожо Лейси, той нищо не ми е казал за обувката. Винаги ли държи парите си в обувка, или случаят е бил по-специален? Може би защото ги е спечелил на надбягванията, а и конете ги обуват — макар и с подкови.

— Нали ви казах, че е искал да ми направи изненадващ подарък. Като си обуя обувките, да ги намеря.

— О! — Изгризах около сантиметър от горната си устна. — Но не ги намерихте, така ли?

— Как да ги намеря, при положение, че изпратих камериерката да ги занесе на обувцаря в селото да им сложи подложки? Не съм ги гледала вътре. Не знаех, че Фред е слагал нещо в тях.

Леко започна да ми просветва. Светлинката идваше много отдалече и много бавно. И беше много мъничка — колкото половин светулка.

— И Фред не е знаел. А камериерката занесла обувките на поправка. Какво стана после? — попитах.

— Ами, Гертруд — така се казва камериерката — каза, че и тя не била забелязала парите. Когато Фред разбра какво е станало, отиде до обувцаря, и тъй като човекът още не беше стигнал до тях, парите си стояли непипнати в едната обувка. Тогава Фред се засмял, извадил ги и ги пъхнал в джоба си, като дал на обувцаря пет долара заради късмета си.

Допих и втората чаша и се облегнах назад.

— Сега започвам да разбирам — казах. — После Фред извадил парите, разгледал ги и установил, че не са същите. Всичките били все

нови десетдоларови банкноти, за разлика от предишните, които били различни и далеч не нови.

Жената изглеждаше изненадана, че ми се наложи сам да стигна до този извод. Интересно, колко ли дълго писмо смяташе, че ми е написал Фред.

Аз продължих:

— После Фред е заключил, че очевидно е имало някаква причина да подменят парите. Хрумнала му една и изпратил банкнота на своя приятел за експертиза. И резултатът бил, че става дума за много добър фалшификат, но все пак фалшификат. С кого е разговарял за случилото се в хотела?

— Мисля, че с никого, освен с Гертруд. Не искаше да предприема нищо сам. Предполагам, че веднага се е свързал с вас.

Изгасих цигарата и се загледах през отворените прозорци към осветеното от луната езеро. Една моторница със силен бял фар се плъзна, пърпорейки, по водата и се скри зад далечен, горист нос.

Отново погледнах госпожа Лейси. Тя седеше все така, подпряла брадичка с тънката си ръка. Очите ѝ гледаха някъде надалеч.

— Защо ли се бави Фред? — каза.

— Къде е той?

— Не знам. Излезе с един човек на име франк Лудърс, който живее в Удланд Клъб, на другия край на езерото. Фред ми каза, че господин Лудърс притежава дял от клуба. Аз обаче му се обадох преди малко и той рече, че Фред само бил отишъл до центъра с него и слязал пред пощата. Цяла вечер го чакам да ми позвъни и да ми каже откъде да го взема с колата. Излезе толкова отдавна.

— Може би играят карти в Удланд Клъб. Сигурно е там.

Тя кимна.

— И все пак обикновено ми се обажда.

Постоях известно време, загледан във вратата, като се стараех да не се чувствам като мръсник. После се изправих.

— Смятам да се прибера в хотела, госпожо Лейси. Ще бъда там, в случай че поискате да ми се обадите. Струва ми се, че съм срещал господин Лейси някъде. Не е ли около четирийсет и пет годишен, набит, с малки мустачки и леко плешив?

Тя дойде до вратата с мен.

— Да — рече. — Точно така изглежда Фред.

Беше затворила кученцето в къщата и стоеше навън сама, докато обръцах колата и потеглях. Господи, колко самотна изглеждаше!

IV

Лежах по гръб на леглото, въртях безцелно цигарата в ръка и се опитвах да реша защо трябваше да се навирам в тази история, когато на вратата се почука. Обадих се. Влезе момиче в работна униформа. Носеше някакви пешкири. Имаше тъмночервеникава коса, оперено, добре гримирано лице и дълги крака. Тя се извини, остави няколко пешкира и тръгна да си ходи, като ми хвърли страничен, изпълнен с пърхане на мигли поглед.

— Здравей, Гертруд — казах, колкото да се намирам на работа.

Тя се спря, тъмнорижката ѝ глава се обърна, а устата ѝ бе готова да се усмихне.

— Откъде знаете името ми?

— Не го знам. Но една от камериерките се казва Гертруд. Искан да разговарям с нея.

Тя се облегна на рамката на вратата. Държеше пешкирите в ръка, а погледът ѝ бе станал ленив.

— Ъ-х-ъ?

— Тук ли живееш, или си дошла само за лятото?

Устните ѝ презрително се свиха.

— Бих казала, че не живея тук. Как не, с тия шантави планинци! Не, категорично не живея тук.

— И добре ли си прекарваш?

Тя кимна.

— И не се нуждая от никаква компания, господине. — Прозвуча така, сякаш очакваше да я разубедея.

Гледах я известно време, после казах:

— Разкажи ми за ония пари, дето ги бяха скрили в обувката.

— Кой си ти? — студено попита тя.

— Казвам се Еванс. Детектив съм от Лос Анджелис — отвърнах и се усмигнах много широко. Много хитро.

Лицето ѝ леко застина. Дланта, която държеше пешкирите, се сви и ноктите задраскаха по плата. Отдръпна се от вратата и седна на един

стол до стената. В очите ѝ се четеше тревога.

— Ченге — прошепна — Какво става тук?

— Не знаеш ли?

— Чух само, че госпожа Лейси оставила някакви пари в обувката, на която искаше да сложат подложки. Аз ги занесох на obuцаря, но той не е откраднал парите. Аз също, между другото. Нали си ги е получила, какво иска повече?

— Не обичаш ченгетата, а? Аз май съм те виждал някъде.

Лицето ѝ застина.

— Слушай, ченге, имам си работа и си я върша. Не ти искам помощта. И не дължа никому нито цент.

— Разбира се — рекох. — Когато взе онези обувки от стаята, веднага ли ги занесе на obuцаря?

Тя рязко кимна.

— Никъде ли не се отби по пътя?

— А защо да се отбивам?

— Аз не съм бил тук и не знам.

— Не съм се отбивала, освен да кажа на господин Вебър, че излизам по поръчка на клиент.

— Кой е господин Вебър?

— Помощник-управителят. Прекарва по-голямата част от времето си в ресторанта.

— Висок блед тип, който записва всички резултати от надбягванията?

Тя кимна.

— Да.

— Ясно — рекох. Драснах кибрит и запалих цигара. Вторачих се в момичето през дима. — Благодаря ти много, много — рекох.

Тя се изправи и отвори вратата.

— Не си спомням да съм те виждала — каза, като ми върна погледа.

— Сигурно има няколко от нас, които не познаваш — отвърнах.

Тя се изчерви и ме изгледа зверски.

— Винаги ли сменят пешкирите толкова късно в този хотел? — попитах, колкото да се намирам на приказка.

— Голям хитрец си, а?

— Е, опитвам се да оставям такова впечатление — усмихнах се скромно.

— Ама не се получава — каза тя с внезапно загрубяла интонация.

— Някой да е пипал тези обувки освен теб? След като ги взе?

— Не. Казах ти, че само спрях да се обадя на господин Вебър...

— Тя млъкна изведнъж и се замисли. — Отидох да му донеса чаша кафе — продължи. — Оставих ги на бюрото му, до касата. Откъде, по дяволите, да знам дали някой не ги е пипал? И какво значение има, щом са си получили мангизите обратно?

— Виждам, че хич не ти се иска да те питам за това. Разкажи ми за Вебър. Отдавна ли е тук?

— Прекалено отдавна — отвърна тя с неприязън. — Никое момиче не може да мине твърде близо до него, ако разбираш какво искам да кажа. За какво говорех?

— За господин Вебър.

— Господин Вебър да върви по дяволите, ако разбираш какво искам да кажа.

— Защо, на теб трудничко ли ти е да го разбереш?

Тя се изчерви отново и каза:

— И съвсем неофициално, ти също върви по дяволите!

— Ако разбирам какво искаш да кажеш. Момичето отвори вратата, хвърли ми една полуядосана бърза усмивка и излезе.

Стъпките ѝ отекнаха надолу по коридора. Не я чух да спира пред никоя друга врата. Погледнах часовника си. Беше девет и половина.

Някой тежко изтрополи по коридора, влезе в съседната стая и затръшна вратата. Мъжът започна да кашля и да мята обувки по пода. Огромна тежест се тръшна върху пружината на леглото и се завъргаля насам-натам. След пет минути онзи скочи отново. Големи боси крака зашляпаха по пода, бутилка дрънна о чаша. Мъжът си пийна, легна отново и почти веднага захърка.

Като изключим това и приглушената дандания от ресторанта и бара, за по-голяма тишина не би могло и да се мечтае в един планински курорт. Моторници пореха езерото, отнякъде долиташе танцова музика, префучаваха коли, надули клаксони, пушките плющяха в стрелбището и хлапетиите си подвикваха.

Беше толкова тихо, че не чух отварянето на вратата. Забелязах чак когато вече зееше наполовина отворена. Някакъв мъж влезе тихо, притвори я, пристъпи още няколко крачки навътре в стаята, спря се и ме загледа. Беше висок, слаб, блед, мълчалив и в очите му се четеше заплаха.

— Окей, хитрецо — каза. — Дай да го видим.

Претърколих се и седнах в леглото. Прозях се.

— Кое да видите?

— Тенекето.

— Какво тенекето?

— Хайде, малоумнико, дай да видим значката, която ти дава право да задаваш въпроси на прислугата.

— О, това ли? — казах, като се усмихвах немощно. — Нямам никаква значка, господин Вебър.

— Е, това е прекрасно — промърмори господин Вебър. Той прекоси стаята, като люлееше дългите си ръце. Когато беше на около метър от мен, наведе се леко напред и направи внезапно движение. Една отворена длан силно зашлеви бузата ми. Главата ми се разтресе, а тилът ми започна да разпръсква болка във всички посоки.

— Само заради това — рекох, — няма да ходиш на кино тази вечер.

Той изкриви лице в презрителна усмивка и сви десния си юмрук. Насочи го право напред. Почти имах време да изтичам и да си купя предпазна маска. Избегнах удара с навеждане и ръгнах пистолета в стомаха му. Той изгрухтя с неприязън.

— Повдигнете ръцете нагоре, моля.

Той повторно изгрухтя и очите му се разфокусираха, но не вдигна ръце. Заобиколих го и тръгнах заднешком към другия край на стаята. Той се обърна бавно, като не откъсваше поглед от мен.

— Само момент да затворя вратата — казах, — а после ще разгледаме случая с парите в обувката, още известен като „уликата с подменената маруля“.

— Върви по дяволите! — каза той.

— Точен и остроумен отговор — рекох. — И изключително оригинален.

Заднешком посегнах към дръжката на вратата, без да свалям очи от него. Зад мен изскърца дъска. Бързо се извърнах, с което добавих

още малко сила към тази на огромната, тежка, твърда и делова тухла, която се стовари отстрани на челюстта ми. С въртеливо движение полетях напред, като изпусках искри по пътя си. Гмурнах се нейде в пространството с носа напред. Изминаха около две хиляди години. После спрях някаква планета с гърба си. Отворих очи и отправих размътен взор към две стъпала.

Бяха проснати под доста крив ъгъл, а от тях към мен стърчаха два крака. Те пък лежаха на пода на стаята. Една отпусната ръка висеше наблизко, а на сантиметри от нея имаше пистолет. Помръднах едно от стъпалата и с учудване установих, че било мое. Отпуснатата ръка се размърда и автоматично посегна към пистолета, не го улучи, посегна отново и сграбчи гладката му дръжка. Повдигнах го. Някой му беше завързал двайсетина килограмова тежест, но въпреки всичко го вдигнах. В стаята нямаше нищо друго освен тишина. Погледнах насреща и погледът ми се блъсна в затворената врата. Помръднах и отвсякъде ме прониза болка. Главата ме болеше. Челюстта ме болеше. Повдигнах пистолета още малко, после го отпуснах. По дяволите! Защо размахвам пищови, след като стаята е празна? Всички посетители си бяха отишли. Крушката от тавана светеше с празен блясък. Претъркулих се малко, болката се усили, свих един крак и пъхнах коляното под себе си. Надигнах се с много пъшкане, сграбчих пищова отново и изкатерих остатъка от пътя. Устата ми сякаш бе пълна със сажди.

— Даа, много лошо — изломотих на глас. — Много лошо. Трябва да се действа. Окей, Чарли. Ще се видим скоро.

Олюлях се, все още гроги като след тридневен запой, обърнах се бавно и огледах стаята.

Някакъв мъж беше коленичил като за молитва отстрани на леглото ми. Костюмът му беше сив, а косата — пепеляво руса. Краката му бяха разкрячени, тялото облегло на леглото, а ръцете отметнати настрани. Главата му бе полегла върху лявата ръка.

Изглежда му беше много удобно. Грубата дръжка от еленов рог на ловджийския нож, който стърчеше изпод лявата му плешка, очевидно изобщо не го притесняваше.

Приближих се, за да се наведе и да му огледам лицето. Беше лицето на господин Вебър. Клетият господин Вебър. Изпод дръжката на ловджийския нож, по гърба на сакото му, пъплеше тъмна ивичка.

Намерих някъде шапката си, наложих я внимателно, прибрах пистолета под мишницата и се затътрих към вратата. Завъртях дръжката, изгасих лампата, излязох, заключих вратата след себе си и пуснах ключа в джоба си.

Минах по тихия коридор и се спуснах по стълбите към рецепцията. Древен, вече хванал мухъл нощен администратор, четеше вестник зад гишето. Дори не ме погледна. Надзърнах в ресторанта. Същата шумна тълпа бучеше край бара. Същият нещастен оркестър береше душа в ъгъла. Типът с пурата и странните вежди се занимаваше с касата. Очевидно бизнесът вървеше добре. В средата на дансинга се клатушкаше двойка летовници. Всеки крепеше чаша над рамото на партньора си.

V

Излязох от вратата на фойето и свих вляво по улицата, където бе паркирана колата ми. Но не стигнах много далече. Спрях, обърнах се и отново влязох във фойето. Облегнах се на тезгяха и попитах администратора:

— Може ли да говоря с камериерка на име Гертруд?

Той замислено премига над очилата.

— Смяната ѝ свършва в девет и половина. Вече си е отишла.

— Къде живее?

Вторачи се в мен, но този път без да мига.

— Струва ми се, че ти е хрумнала неподходяща идея — рече.

— Ако имам идея, тя със сигурност не съвпада с твоята-отвърнах.

Той потърка брадичката си и оплакна лицето ми с погледа си.

— Случило ли се е нещо?

— Аз съм детектив от Лос Анджелис и работя много тихо, когато хората ми осигуряват такава възможност.

— Тогава по-добре е да се срещнеш с господин Холм — каза старецът. — Той е управителят.

— Виж какво, уважаеми. Това е едно много малко местенце. Най-лесното е да тръгна по улиците и да започна да питам за Гертруд из барчетата и ресторантите. Бих могъл да си измисля причина. Все нещо ще ми хрумне. Ти обаче би ми спестил време, а нищо чудно и да не дадеш на някой да пострада И то лошо да пострада.

Дъртакът сви рамене.

— Легитимирайте ми се, господин...

— Еванс.

Показах му документите си. Той се взира в тях дълго, след като ги беше изчел, после ми върна портфейла и се завзира във върховете на пръстите си.

— Струва ми се, че е отседнала в лагера „Уайтуотър“.

— Как ѝ е фамилното име?

— Смит — рече той и ми отправи лека, стара и много изнемощяла усмивка. Усмивката на човек, видял твърде много на този свят. — Или, може би, Шмид.

Благодарих му и отново излязох на тротоара. Изминах около половин пряка и хлътнах в едно шумно барче да пийна нещо. Върху подиум в дъното се клатушкаше оркестър от трима. Пред него имаше малък дансинг и няколко оцъкдени двойки се връткаха насам-натам с отворени усти и безизразни физиономии.

Обърнах едно уиски и попитах бармана къде се намира лагерът „Уайтуотър“. Той отвърна, че бил в източния край на града, половин пряка назад, на пътя, дето започвал от бензиностанцията.

Върнах се за колата си, пресякох селото и намерих пътя. Бледосин неонов надпис със стрелка сочеше посоката. Лагерът „Уайтуотър“ се оказа купчина бараки, кацнали на склона на хълма, с канцелария отпред. Спрях пред канцеларията. Обитателите седяха на мъничките си веранди и слушаха портативни радиоапарати. Нощта изглеждаше мирна и спокойна. В канцеларията имаше звънец.

Позвъних и едно момиче по къси панталонки излезе и ми каза, че госпожица Смит и госпожица Хофман живеели в едно бунгало доста отдалечено от останалите, защото момичетата спели до късно и се нуждаели от тишина. Разбира се, по време на сезона винаги било многолюдно, но тяхното бунгало — наричало се „Лека нощ“ — било тихо и се намирало отзад и малко вляво. Много лесно съм щял да го намеря. Техен приятел ли съм?

Отвърнах, че съм дядото на госпожица Смит и се заизкачвах сред сбутаните бунгала нагоре по склона към края на боровата горичка. Най-отзад имаше дълга купчина дърва и в двата ѝ края — по едно малко бунгало. Пред онова вляво бе паркиран двуместен автомобил със запалени габарити. Висока блондинка слагаше куфар в багажника. Косата ѝ бе завързана със синя кърпа, а тя бе облечена със син пуловер и сини панталони. Или достатъчно тъмни, за да изглеждат сини. Бунгалото зад нея светеше, а на малката табелка, която висеше от покрива, пишеше „Лека нощ“.

Русокосата влезе в бунгалото, като остави багажника отворен. През открянатата врата се процеждаше мътна светлина. Безшумно се изкачих по стълбите и влязох вътре.

Гертруд тъкмо затваряше капака на един куфар върху леглото. Русокосата не се виждаше, но я чух да трополи откъм кухнята на малкото бяло бунгало.

Бях се вмъкнал съвсем безшумно. Гертруд затръшна капака на куфара, вдигна го и го понесе. Чак тогава ме видя. Лицето ѝ силно пребледня и тя се закова на място, стиснала куфара в ръка. Устата ѝ се отвори и много бързо произнесе през рамо: „Ана — achtung!“

Шумът в кухнята престана. Двамата с Гертруд се втренчихме един в друг.

— Заминаваш ли? — попитах.

Тя навлажни устни.

— Да ме спреш ли искаш, ченге?

— Нямам такова намерение. Защо заминаваш?

— Тук не ми харесва. Географската ширина се отразява зле на нервите ми.

— Доста внезапно решение, не мислиш ли?

— Случайно да е забранено от закона?

— Мисля, че не. А ти май не се страхуваш от Вебър, а?

Тя не ми отговори. Погледна зад рамото ми. Номерът беше стар и не му обърнах внимание. Зад мен вратата на бунгалото се затвори. Чак тогава се извърнах. Русокосата стоеше зад гърба ми. В ръката си държеше пистолет. Гледаше ме замислено, без особено изражение на лицето. Беше едро момиче и изглеждаше много силно.

— Какво има? — попита. Говореше малко тежичко, с почти мъжки глас.

— Ченге от Лос Анджелис — отвърна Гертруд.

— Така. И какво иска?

— Не знам — отвърна Гертруд. — Подозирам, че не е истинско ченге. Не се изхвърля много.

— Така — повтори Ана. Отмести се встрани от вратата, но не сваляше пистолета от мен. Държеше го така, сякаш този род вещи не я притесняват — ама никак не я притесняват. — Какво искаш? — попита гърлено.

— На практика всичко — рекох. — Защо си вдигате чукалата?

— Това вече беше обяснено — отвърна спокойно русата. — Заради географската ширина. На Гертруд не ѝ понася.

— И двете ли работите в „Индианска глава“?

— Без значение — отсече тя.

— Какво, по дяволите — обади се Гертруд. — Да, и двете работехме в хотела до тази вечер. Сега напускаме. Нещо да имаш против?

— Губим време — рече русата. — Виж дали има пистолет.

Гертруд остави куфара на пода ѝ ме опипа. Намери пистолета, а аз от все сърце я оставих да ми го вземе. Тя стоеше и го гледаше, бледа и притеснена. Блондинката ѝ нареди:

— Остави пистолета отвън на земята и прибери куфара в багажника. Запали колата и ме чакай.

Гертруд вдигна куфара отново и се отправи покрай мен към вратата.

— Така до никъде няма да стигнете — рекох. — Ще се обадя по телефона и ще завардят пътя. Оттук надолу има само две шосета и двете лесни за засади.

Русокосата леко повдигна хубавите си светлокафяви вежди.

— А защо някой би искал да ни спре?

— А ти защо държиш този пистолет?

— Не знаех кой си — отвърна момичето. — Дори и сега не знам. Върви, Гертруд.

Гертруд отвори вратата, после ме погледна и стисна устни.

— Приеми един съвет, ченге, и се омитай оттук, докато все още можеш — промълви тя тихо.

— Коя от вас видя ловджийския нож?

Двете бързо се спогледаха, после се обърнаха към мен. Погледът на Гертруд беше втренчен, но не приличаше на виновен.

— Аз съм пас — каза тя. — Изобщо не разбирам за какво говориш.

— Добре — казах. — Знам, че вие не сте го пъкнали там, където беше. Още един въпрос. Колко време се бави, докато донесеш кафето на господин Вебър онази сутрин, когато трябваше да носиш обувките на поправка?

— Губиш време, Гертруд — нетърпеливо се обади русата. Или поне толкова нетърпеливо, колкото изобщо беше способна. Не бе от притеснителните.

Гертруд не ѝ обърна внимание. В очите ѝ се четеше напрегнат размисъл.

— Достатъчно, за да донесе едно кафе.

— Но те имат кафе в ресторанта.

— Беше престояло. Отидох до кухнята да му направят ново. Донесох му и няколко препечени филийки.

— Пет минути?

Тя кимна.

— Там някъде.

— Кой още беше в ресторанта освен Вебър?

Момичето ме изгледа, без да мига.

— По това време, ако не се лъжа, никой. Не съм сигурна Май някакъв довършваше късната си закуска.

— Много ти благодаря — рекох. — Постави пистолета внимателно на верандата, не го хвърляй. Можеш да го изпразниш, ако желаш. Нямам намерение да убивам никого.

Тя се усмихна съвсем леко, отвори вратата с ръката, с която държеше пистолета, и излезе. Чух я как слезе по стълбите, после багажникът на колата се затръшна. Чух и завъртането на стартера. Моторът запали и лекичко забръмча.

Русото момиче отиде до вратата, извади ключа и го пхна от външната страна на ключалката.

— Не желая да убивам никого — каза тя. — Но ако се наложи, ще го сторя. Моля те, не ме принуждавай.

Тя затвори вратата и ключът се превъртя в ключалката. Стъпките ѝ слязоха от верандата. Вратата на колата се затръшна и моторът изръмжа. Гумите тихо свистяха, докато се спускаха надолу между бунгалата А после шумът от радиоапаратите погълна и този звук.

Стоях и оглеждах бунгалото. После го обиколих. Вътре нямаше нищо, на което да не му е мястото там. Малко боклук в една кутия, неизмити чашки от кафе, тиган, пълен с утайка. Нямаше книжа и никой не беше оставил историята на своя живот, написана върху хартия.

Задната врата също беше заключена. Тя се намираще в посока обратна на лагера и гледаше към тъмната горска пустош.

Раздрусих вратата и се наведох да разгледам ключалката. Беше обикновена, с резе. Отворих един прозорец. На стената, от външната му страна, имаше закована рамка с мрежа. Върнах се при вратата и ѝ ударих едно рамо. Тя издържа, без никакво усилие. Да не говорим, че

главата ме заблъска отново. Пребърках джобовете си и се отвратих от себе си. В тях нямаше дори и най-елементарен шперц.

Извадих отварачката за консерви от чекмеджето в кухнята, разкъсах ъгъла на мрежата върху прозореца и я извих навън. После се качих върху умивалника, проврях ръка през дупката и заопипвах външната страна на вратата. Ключът беше в ключалката. Превъртях го, прибрах си ръката и излязох през вратата. После се върнах и изгасих лампите. Пистолетът ми лежеше на верандата, зад една от подпорките на малкото парапетче. Пъхнах го под мишницата си и заслизах надолу към мястото, където си бях оставил колата.

VI

В стаята имаше дървен тезгях, шкембеста печка в ъгъла, голяма карта на областта и няколко измачкани календара на стената. Върху тезгяха бяха струпани на купчини прашни папки, една ръждясала писалка, шише мастило и нечия потъмняла от пот висока, широкопола шапка.

Зад тезгяха имаше старо дъбово бюро, а зад бюрото седеше мъж, подпрял на крака си висок, пиринчен, корозирал плювалник. Мъжът бе набит и спокоен и седеше в килнатия си назад стол, скръстил едрите си неокосмени ръце върху корема. Беше обут с износени кафяви войнишки обувки, бели чорапи, избелели кафяви панталони, прикрепени със стари тиранти и риза в защитен цвят, закопчана догоре. Косата му бе мишокафява, като изключим слепоочията, които имаха цвета на мръсен сняг. Върху лявата му гръд проблясваше значка. Седеше малко накриво, поради кафявия кожен кобур върху десния хълбок. От кобура стърчеше огромен 45-калибров пищов.

Мъжът имаше големи уши и дружелюбни очи и изглеждаше не по-опасен от катеричка. Само дето не беше толкова изнервен. Аз се облегнах върху тезгяха и го погледнах, а той ми кимна и изплю гигантско количество кафява течност в плювалника. Запалих цигара и се заоглеждах къде да хвърля клечката.

— Опитай на пода — каза той. — Какво мога да направя за теб, синко?

Пуснах клечката на пода и посочих с брадичка картата на стената.

— Търсех карта на местността. Обикновено ги раздават в магазините. Но, доколкото разбирам, тук не е магазин.

— Ние нямаме карти — каза мъжът. — Преди няколко години имахме колкото искаш, но свършиха. Чувах, че Сид Янг имал в магазина си за фотоматериали, до пощата. Освен че държи магазина, той е и мирови съдия и ги раздава, за да показва къде може да се пуши и къде не. Тук местността е много пожароопасна. Аз също имам хубава

карта на стената. С удоволствие ще те упътя закъдето си тръгнал. Нали правим всичко възможно летовниците да се чувстват като у дома си.

Той бавно си пое дъх и плъкна поредното количество слюнка в съоръжението до себе си.

— Та как, викаш, ти беше името? — попита.

— Еванс. Вие ли сте представителят на закона тук?

— Тъхъ. Аз съм полицаят на Пума Пойнт и заместник-шериф на Сан Берду. Ние със Сид Янг сме законът тук. Казвам се Барън. От Лос Анджелис съм. Осемнайсет години служих в пожарната. Доста отдавна съм тук. В планината е хубаво и спокойно. По работа ли си дошъл?

Не вярвах, че може да го направи отново толкова скоро, но той успя. Тежичка му беше службата на този плювалник.

— По работа ли? — попитах.

Мъжжата свали едната си ръка от корема и пъкна пръст в яката на ризата, за да я поотпусне.

— Работа — повтори спокойно. — Имах предвид, че сигурно притежаваш разрешително за този пицов.

— По дяволите! Толкова ли много стърчи?

— Зависи какво търси човек — отвърна той и свали краката си на земята. — Може би ние двамата трябва да се запознаем.

Той се изправи и дойде до тезгяха, а аз отворих портфейла си, за да може да види разрешителното ми зад целулоидното прозорче. Извадих и полицейския документ, че имам право да нося пистолет, и го поставих до разрешителното.

Шерифът ги разгледа и каза:

— Няма да е зле да сравня номерата.

Извадих пистолета и го поставих на тезгяха до ръката му. Той го взе и сравни номерата.

— Виждам, че имаш три. Надявам се, че не ги носиш всичките едновременно. Хубав пистолет, синко, но не може да стреля като моя.

Той измъкна оръдието от кобура и го постави на тезгяха. Граничарски колт, който с положителност тежеше колкото куфар. Мъжицето го уравни на върху ръката си, подхвърли го и го улови още докато се въртеше. После го пъкна обратно в кобура и побутна към мен моя 38-ми калибър.

— По работа ли си тук, господин Еванс?

— Не съм сигурен. Повикаха ме, но все още не съм се свързал. Нещо поверително.

Той кимна. Очите му бяха замислени. Бяха станали по-дълбоки, по-студени и по-тъмни отпреди.

— Отседнал съм в „Индианска глава“ — додадох.

— Нямам намерение да ти се бъркам в работата, синко. Тук при нас няма престъпления. Най-много някое сбиване или пиян шофьор от летовниците. Може и някои юнаци на мотоциклет да разбият бунгало, колкото да преспят и задигнат храна, но истинска престъпност нямаме. В планината няма мотиви за престъпления. А и хората тук са кротки.

— Да — рекох. — И в същото време, не.

Той леко се наведе напред и се взря в очите ми.

— Ето сега, например — продължих, — имате убийство.

Нищо особено не се промени в лицето му. Огледа ме сантиметър по сантиметър. Посегна към шапката и я лепна на тила си.

— Какво рече, синко? — попита спокойно.

— В източния край на селото, малко след павилиона за танци, зад голямо паднало дърво лежи прострелян мъж. Прострелян е в сърцето. Пуших там близо половин час, преди да го забележа.

— Така ли? — процеди той. — След Спикър Пойнт, значи? Край Таверната? Това ли е мястото?

— Точно така — потвърдих.

— Бая временце ти е трябвало, докато ми съобщиш. — Очите му не бяха вече дружелюбни.

— Преживях шок — отвърнах. — Трябваше ми малко време да дойда на себе си.

Той кимна.

— Сега ние с теб ще отидем до там. С твоята кола.

— Нищо няма да излезе — рекох. — Тялото е преместено. След като го открих, тръгнах към колата си и някакво японче с пистолет изскочи иззад един храст и ме цапардоса. Двама души отмъкнаха тялото в една лодка и отплаваха. Сега там няма и следа от него.

Шерифът отиде и се изплю в плювалника. После плювна малко и върху печката и сякаш зачака да зацвърчи, само че беше лято и печката не гореше. Той се обърна, прочисти си гърлото и рече:

— Може би е по-добре да си идеш вкъщи и да си полегнеш малко. — После здраво стисна юмрук. — Нашата цел е летовниците да

прекарват приятно при нас. — Стисна и двата си юмука и ги натъпка дълбоко в предните джобове на летните си панталони.

— Добре — отвърнах.

— Тук нямаме никакви япончета с пистолети — дрезгаво заключи шерифът. — Разкарали сме ги всичките.

— Виждам, че тая работа не ти хареса — рекох. — А какво ще кажеш за една друга? Някакъв мъж, на име Вебър, беше прободен с нож в гърба в „Индианската глава“. В моята стая. Някой, когото не видях, ме цапардоса с тухла по главата и докато бях в безсъзнание, този Вебър го намущкали. Ние с него разговаряхме. Вебър работеше в хотела. Беше касиер.

— Казваш, че това станало в твоята стая?

— Тъхъ.

— Доколкото разбирам — замислено рече Барън, — присъствието ти се отразява доста нездравословно на града ни.

— Май и това не ти хареса, а?

Той поклати глава.

— Не. Това също не ми хареса. Стига, разбира се, да нямаш и някой труп, който да приложиш.

— Не е у мен — рекох, — но мога да изтичам да ти го донеса.

Той посегна и сграбчи ръката ми с едни от най-здравите пръсти, до които съм се докосвал.

— Би ми било ужасно неприятно, ако си с всичкия си, синко — каза. — Но, така или иначе, ще те придружа. Нощта е толкова приятна.

— Разбира се — отвърнах, без да помръдна. — Човекът, за когото дойдох да работя тук, се нарича Фред Лейси. Съвсем наскоро е купил хижа на Блу Сейдж Пойнт. Хижата се нарича „Болдуин“. Човекът, когото намерих мъртъв на Спикър Пойнт, се наричаше Фредерик Лейси, според шофьорската книжка в джоба му. Има още много неща, но ти не желаеш да те безпокоят с подробности, нали?

— Сега ти и аз — каза шерифът — ще отидем в хотела. Имаш ли кола?

Отвърнах, че имам.

— Това е чудесно — рече той. — Няма да я използваме, но ми дай ключовете.

VII

Мъжът с тежките рунтави вежди и затъкнатата в уста пура се облягаше на затворената врата и нито продумваше, нито даваше вид, че възнамерява да го стори. Шериф Барън седеше, прекрачил един стол, и наблюдаваше как лекарят, чието име беше Мензис, преглежда трупа. Аз пък стоях в ъгъла, където ми беше мястото. Лекарят бе ъгловат мъж с изпъкнали очи и жълтеникаво лице, което за разнообразие почервеняваше на бузите. Пръстите му бяха кафяви от никотин и общият му вид не създаваше впечатление за чистота.

Той издуха цигарен дим в косата на мъртвеца, претъркули го върху леглото и го опипа тук-там. Даваше си вид на човек, който знае какво върши. Ножът бе измъкнат от гърба на Вебър и лежеше на леглото до него. Беше къс нож с широко острие, от ония, дето се носят в калъфи, прикрепени отстрани на колана. Имаше тежък предпазител, запечатил раната след нанасянето на удара, поради което кръвта не беше избила по дръжката. По острието обаче имаше много кръв.

— Специален ловджийски номер 243 — каза шерифът, като го оглеждаше. — Такива край езерото има с хиляди. Не са лоши, но не са и много добри. Какво ще кажеш, докторе?

Лекарят се изправи и извади носната си кърпа. Изкашля се шумно в нея, погледна я, поклати тъжно глава и запали нова цигара.

— За кое? — попита.

— Причина и час на смъртта.

— Умрял е съвсем скоро — отвърна лекарят. — Преди не повече от два часа. Още не е започнал да се вкочанясва.

— А според теб, ножът ли го е убил?

— Не се прави на глупак, Джим Барън.

— Има случаи, когато човекът е отровен, или нещо подобно, но забиват нож в него, за да изглежда друго.

— Това би било страшно хитро — заядливо отвърна лекарят. — Много такива случаи ли си имал тук?

— Единственото убийство, което съм имал тук — отвърна шерифът миролюбиво, — бе на стария татко Мичъм. Колибата му беше в каньона Шийди. Хората не го били виждали от известно време, но понеже било студено, решили, че се е свил край печката и си почива. Когато не се появил още известно време, те почукали, видяли, че вратата е заключена и решили, че се е прибрал в село за през зимата. После наваля голям сняг и покривът поддаде. Бяхме отишли и се опитвахме да го изправим, за да спасим покъщнината му и о, Боже, какво да видим. Татко лежи в леглото, а в тила му забита брадва. Имаше малко злато. Беше го промил през лятото. Предполагам, че за това го бяха убили. Така и не разбрахме кой.

— С моята линейка ли искаш да го свалиш надолу? — попита лекарят и посочи с цигарата към леглото.

Шерифът поклати глава.

— Не. Ние сме беден район, докторе. Ще го извозим поевтиничко.

Лекарят си сложи шапката и се упъти към вратата. Онзи с веждите отстъпи настрана, та докторът да си отвори.

— Уведомете ме, ако искате да платя за погребението — рече той и излезе.

— Така не се говори — каза шерифът.

Веждестият се обади:

— Хайде да свършваме и да се измитаме, че да ходя да си върша работата. В понеделник пристига киноекипировка и съм много зает. Да не говорим, че трябва да си намеря и нов касиер, което никак не е лесно.

— Ти откъде намери Вебър? — попита шерифът. — Имал ли е някакви врагове?

— Мога да кажа, че е имал поне един — отвърна веждестият. — Препоръча ми го франк Лудър от Удландс Клъб. Единственото, което знам за него е, че си разбираше от работата и можеше да уреди заем от десет хиляди долара без усилие. Това е всичко, което исках да знам.

— Франк Лудърс — повтори шерифът. — Това трябва да е онзи, дето купи заведението. Май не го познавам. С какво се занимава?

— Ха-ха — отвърна веждестият.

Шерифът го изгледа спокойно.

— Е, това не е единственото място, където разиграват добър покер, господин Холмс.

Господин Холмс му отвърна с безизразен поглед и рече:

— Е, аз трябва да се връщам на работа. Ще ви трябва ли помощ да го преместите?

— Не. Засега няма да го местим. На разсъмване, но не тъкмо сега. Днес няма да имаме повече нужда от вас, господин Холмс.

Веждестият го изгледа замислено и посегна към дръжката на вратата.

Аз се обадих:

— При вас работят две немкини, господин Холмс. Кой ги е наел?

Той измъкна пурата от устата си, погледна я, а после здраво я натъпка обратно на мястото ѝ.

— А това ваша работа ли е? — попита.

— Казват се Ана Хофман и Гертруд Смит, или може би Шмид — рекох. — Живееха заедно в едно от бунгалата на „Уайтуотър“. Тази вечер си събраха багажа и си заминаха. Гертруд е момичето, което е занесло обувките на госпожа Лейси на поправка.

Мъжът с веждите ме изгледа много съсредоточено.

Аз продължих:

— След като Гертруд взела обувките, тя ги оставила за известно време върху бюрото на Вебър. В едната обувка имало петстотин долара. Господин Лейси я бил пхнал там, за да се пошегува. Искал жена му да я намери.

— За пръв път чувам за това — каза веждестият. Шерифът не пророни нито дума.

— Парите не били откраднати — рекох. — Семейство Лейси отишли в обуцарницата и ги намерили в обувката.

— Е, искрено се радвам, че накрая всичко се е уредило — каза мъжът с веждите. Той отвори вратата, излезе и я затвори след себе си. Шерифът не се опита да го спре.

Отиде в ъгъла на стаята и се изплю в кошчето за боклук. После извади голяма носна кърпа със защитен цвят, уви окървавения нож и го прибра в колана си. Отиде до леглото и се загледа в мъртвеца. Оправи шапката си и тръгна към вратата. Отвори я и ме погледна.

— Малко е объркано — каза. — Но сигурно не чак толкова, колкото ти се иска да бъде. Да вървим в къщата на Лейси.

Аз излязох, а той заключи вратата и пъхна ключа в джоба си. Слязохме долу, минахме през фоайето и пресякохме улицата, където до противопожарния кран бе паркирана малка прашна жълтеникава кола. Зад волана седеше жилав младеж. Изглеждаше недохранен и малко мръсен, като повечето местни жители. Ние с шерифа седнахме отзад.

— Знаеш ли хижата на Болдуин на края на Бол Сейдж, Анди? — попита шерифът.

— Тъхъ.

— Отиваме там. Ще спреш малко по-настрани — каза той и погледна небето. — Цяла нощ луната е пълна. Наистина си я бива.

VIII

Хижата на носа изглеждаше точно така, както когато я видях последния път. Същите прозорци светеха, същата кола стоеше в отворения гараж и същият див истеричен вой цепеше нощта.

— Какво, по дяволите, е това? — попита шерифът, когато колата понамали скорост. — Прилича ми на койот.

— Наполовина койот — отвърнах.

Кльощавият младеж се обади през рамо:

— Отпред ли искаш да спра, Джим?

— Даи още малко напред, до онези стари борове.

Колата спря безшумно в черните сенки край пътя. Ние с шерифа слязохме.

— Ти стой тук, Анди, и внимавай някой да не те забележи — каза шерифът. — Имам си нещо наум.

Върнахме се назад по пътя и минахме през портата. Лаят започна отново. Входната врата се отвори. Шерифът се изкачи по стълбата и свали шапката си.

— Госпожа Лейси? Аз съм Джим Барън, шериф на Пума Пойнт. Това е господин Еванс от Лос Анджелис. Мисля, че го познавате. Може ли да влезем за минутка?

Жената го изгледа. Лицето ѝ беше толкова засенчено, че никакво изражение не си личеше. Тя леко извърна глава към мен и ме погледна. После каза безжизнено:

— Да, влезте.

Влязохме. Жената затвори вратата зад нас. В един от люлеещите се столове седеше едър мъж с побеляла коса. Когато ни видя, той пусна на пода кученцето, с което си играеше, и се изправи. Кутрето препусна през стаята, подскочи, бухна се в корема на шерифа, превъртя се във въздуха и вече търчеше в кръг, преди още крачетата му да докоснат пода.

— Я, какво хубаво кученце — каза шерифът, докато натъпкваше ризата си в панталона.

Белокосият се усмихваше приятно. Каза „добър вечер“ и силните му бели зъби дружелюбно заблестяха.

Госпожа Лейси все още беше облечена с аленото двуредно сако и сивите панталони. Лицето ѝ изглеждаше по-състарено и съсипано. Тя заби поглед в земята и каза:

— Това е господин франк Лудърс от Удланд Клъб. Господин Банън и... — Тя замълча и погледна някъде над лявото ми рамо. — Не разбрах името на другия господин.

— Еванс — обади се шерифът, без изобщо да ме поглежда. — А моето е Барънс, а не Банън. — Той кимна на Лудърс.

Лудърс се усмихна и на двама ни. Беше едър, месест, властен, добре гледан и весел. Никакви грижи не му тежаха. Големият жизнерадостен Франк Лудърс, приятелят на всички.

— Познавам Фред Лейси отдавна — обади се той. — Отбих се само да кажа едно здрасти. Него обаче го няма, та изчаквам един приятел да мине с колата да ме прибере.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Лудърс — каза шерифът. — Чух, че сте купили клуба, но все още не бях имал удоволствието да ви срещна.

Жената много бавно седна на ръба на един стол. Аз също седнах. Кученцето Шайни се метна в скута ми, изми дясното ми ухо вместо мен, плъзна се отново долу и се шмугна под стола ми. Лежеше отдолу, дишаше шумно и блъскаше по пода с пухкавата си опашка.

За известно време в стаята се възцари тишина. После през прозорците откъм езерото долетя едва доловимо бумтене. Шерифът го чу. Той леко наклони глава, но нищо върху лицето му не се промени. После каза:

— Господин Еванс дойде при мен и ми разказа странна история. Предполагам, че мога да я повтора пред всички, след като господин Лудърс е приятел на семейството.

Той изгледа госпожа Лейси и зачака. Тя вдигна очи бавно, но недостатъчно, за да срещне неговите. После преглътна няколко пъти и кимна с глава. Едната ѝ ръка започна да се плъзга бавно напред-назад. Лудърс се усмихна.

— Щеше ми се и господин Лейси да е тук — каза шерифът. — Смятате ли, че ще си дойде скоро?

Жената кимна отново.

— Предполагам — обади се тя с изтощен глас. — Излезе още следобед. Не знам къде е. Не вярвам да е слязъл в долината, без да ми се обади, но е имал време да направи и това. Нещо може да се е случило.

— Така изглежда — съгласи се шерифът. — Доколкото разбрах, господин Лейси е написал писмо на господин Еванс, в което го моли бързо да пристигне тук. Господин Еванс е детектив от Лос Анджелис.

Жената се размърда неспокойно.

— Детектив ли? — прошепна тя.

Лудърс бодро се обади:

— Интересно защо Фред е постъпил така?

— Заради някакви пари, скрити в една обувка — отвърна шерифът.

Лудърс повдигна вежди и погледна госпожа Лейси. А тя раздвижи устни, след което каза отсечено:

— Но ние си ги получихме обратно, господин Банън. Фред си беше направил шега. Спечелил малко пари на надбягванията и ги скрил в обувката ми. Искал да ме изненада. Пратих обувката на поправка, без да знам, че парите са вътре, но когато отидохме в обувчарницата, те все още си бяха там.

— Името ми е Барън, а не Банън — каза шерифът. — Значи, вие си получихте парите непокътнати, госпожо Лейси?

— Ами... да. Разбира се, отначало си помислихме, че все пак е хотел и след като камериерката е занесла обувката... Всъщност не знам какво си помислихме, но беше глупаво да се крият пари в обувка. Така или иначе, получихме си ги обратно до последния цент.

— И парите бяха същите, така ли? — попитах. Започвах да схващам идеята и никак да не я харесвам.

Не бих казал, че ме погледна.

— Ами, разбира се, защо не?

— Господин Еванс не ми разказа историята точно така — кротко каза шерифът и скръсти ръце върху корема си. — Струва ми се, че има известна разлика от това, което сте казали на Еванс.

Лудърс внезапно се наведе напред в стола си, но не свали усмивката от лицето си. Аз дори не помръднах. Жената направи неопределен жест и дланта ѝ продължи да се плъзга върху ръкохватката на стола.

— Аз... да съм го разказала... какво съм разказала на господин Еванс?

Шерифът извърна глава много бавно и сурово ме погледна право в очите. После отново се обърна. Едната му ръка потупа другата върху корема.

— Доколкото разбрах, господин Еванс е бил тук по-рано тази вечер и вие сте му казали тези неща, госпожо Лейси. Че парите са били подменени.

— Подменени ли? — Гласът ѝ имаше някакво странно кухо звучене. — Господин Еванс ви е казал, че е идвал тук по-рано тази вечер? Та аз... за пръв път в живота си виждам господин Еванс.

Дори не си направих труда да я погледна. Моят човек беше Лудърс.

Гледах го. И спечелих толкова, колкото ако бях пуснал монета в игрален автомат. Той се изкиска и отново запали пурата си.

Шерифът затвори очи. Лицето му бе придобило някак тъжно изражение. Кученцето изпълзя изпод стола ми и застана наред стаята, загледано в Лудърс. После отиде в ъгъла и се напъха под кувертюрата на леглото. Известно време се чуваше как сумти, после престана.

— Хм, фалшификация — пророни шерифът, сякаш на себе си. — Нямам необходимата подготовка да се заема с това. Нямам и опита. Тук не работят така бързо. В планината няма престъпления. Почти. Той направи кисела гримаса.

След малко отвори очи.

— Колко пари имаше в обувката, госпожо Лейси?

— Петстотин долара — отвърна тя с приглушен глас.

— Къде са тези пари, госпожо Лейси?

— Предполагам, че са у Фред.

— Нали казахте, че е искал да ви ги подари, госпожо Лейси.

— Така е — рязко се сопна тя. — Подари ми ги. Но аз не се нуждая от тях в момента. Не и тук, в планината. Може би ще ми даде чек по-късно.

— Дали са в джоба му, или са някъде тук, в къщата, госпожо Лейси?

Тя поклати глава.

— Сигурно са в джоба му. Не знам. Искате ли да претърсите хижата?

Шерифът повдигна дебелиите си рамене.

— Откъде накъде? Не. Разбира се, че не, госпожо Лейси. С нищо няма да ми помогнат, ако ги намеря. Особено пък ако не са били подменени.

Лудърс се обади:

— Какво точно имате предвид, като казвате „подменени“, господин Барън?

— Ами подменени с фалшиви — отвърна шерифът.

Лудърс тихо се изсмя.

— Това наистина е забавно, не смятате ли? Фалшиви пари в Пума Пойнт? Та тук няма възможности за такива неща.

Шерифът тъжно му кимна.

— Не звучи много логично, нали?

Лудърс продължи:

— И вашият единствен източник на информация по въпроса е тук присъстващият господин Еванс, който се е обявил за детектив? Частен детектив, без съмнение?

— Мислех си за това — рече шерифът.

Лудърс се наведе още малко напред.

— Някой друг освен господин Еванс казвал ли ви е, че Фред Лейси го е повикал?

— Е, все трябва да е знаел нещо, за да дойде тук, нали така? — притеснено промърмори шерифът. — А знаеше и за онези пари в обувката на госпожа Лейси.

— Само питах — тихо рече Лудърс.

Барън рязко се обърна към мен. Аз вече бях нахлузил замръзналата си усмивка. От случката в хотела не бях проверявал за писмото на Лейси. Сега вече знаех, че не е необходимо да го търся.

— В теб ли е писмото от Лейси? — твърдо ме попита Барън.

Вдигнах ръка към вътрешния джоб на самото си. Той светкавично стрелна дясната си ръка надолу, после нагоре. Когато я вдигна, в нея вече беше огромният колт.

— Първо ще ми дадеш пистолета си — процеди през зъби и се изправи.

Разкопчах самото си и го задържах отворено. Той се надвеси над мен и измъкна пистолета от кобура. Кисело го изгледа за миг и го пусна в левия си заден джоб. После ме погледни отново.

— Сега вече можеш да търсиш — каза безгрижно.

Лудърс ме наблюдаваше с нескрит интерес. Госпожа Лейси склочи ръце, стисна ги силно и впи поглед в пода между обувките си.

Аз извадих съдържанието на вътрешния си джоб. Няколко писма, картончета за водене на бележки, пакет чистачки за лула, носна кърпичка. Нито едно от писмата не беше онова, което търсех. Прибрах всичко обратно, извадих цигара и я напъхах между устните си. Запалих клечка кибрит и я доближих до цигарата. Пълен непукист.

— Печелите — рекох. — И двамата.

Лицето на Барън леко почервения и очите му заблестяха. Когато се извърна от мен, устните му потрепваха.

— А защо — лекичко подметна Лудърс — не проверите дали наистина е детектив?

Барън почти не го погледна.

— Дреболиите не ме интересуват — рече. — В момента разследвам убийство.

Видимо не гледаше нито към Лудърс, нито към госпожа Лейси. Видимо гледаше в едно ъгълче на тавана. Госпожа Лейси се разтрепери. Така стисна ръце, че кокалчетата ѝ заблестяха на светлината на лампата — твърди, лъскави и бели. Устните ѝ се отвориха много бавно, а очите ѝ се завъртяха в орбитите. От гърлото ѝ излезе сподавен стон.

Лудърс извади пурата от устата си и внимателно я постави върху пиринчения пепелник до себе си. Спря да се усмихва. Устата му стана сериозна, но нищо не каза.

Ходът бе прекрасно пресметнат. Барън им даде каквото бе необходимо за съответната реакция и нито секунда да се осъзнаят. Той продължи със същия, почти безразличен глас:

— Мъж на име Вебър, касиер в хотел „Индианската глава“. Бил е намушкан с нож в стаята на Еванс. Еванс е бил там, но преди това го зашеметили с удар по главата. Та излиза, че той е от онези момчета, за които слушаме толкова много, а срещаме така рядко — онези, които все пристигат първи.

— Не съм от тях — рекох. — При мен носят труповете и ми ги хвърлят в краката.

Жената тръсна глава, после вдигна очи и за пръв път погледна право в мен. В тях имаше странна светлинка, която проблясваше

някъде много навътре, далечна и нещастна.

Барън бавно се изправи.

— Не разбирам — рече. — Изобщо нищо не разбирам, но, предполагам, че няма да сбъркам, ако задържа този човек. — После се обърна към мен. — Не тичай много бързо, поне в началото, приятел. Винаги давам четирийсет метра аванс.

Не казах нищо. Останалите също мълчаха. Барън продължи бавно:

— Ще се наложи да ви помоля да изчакате тук, докато се върна, господин Лудърс. Ако приятелят ви дойде да ви вземе, помолете го да си върви. По-късно с удоволствие лично ще ви закарам до клуба.

Лудърс кимна. Шерифът погледна часовника върху полицата на камината. Беше дванайсет без четвърт.

— Малко е късничко за стар човек като мен. Мислите ли, че господин Лейси ще се прибере скоро, госпожо?

— Ами... надявам се — отвърна тя и направи жест, който не означаваше нищо — освен безнадежност.

Барън тръгна да отвори вратата. Посочи ми с брадичка да мина пред него. Излязох на верандата. Кученцето се измъкна наполовина изпод кушетката и започна да вие. Барън го погледна.

— Наистина прекрасно кутре — каза той. — Чух, че било наполовина койот. Каква, казахте, е другата половина?

— Не знам — промърмори госпожа Лейси.

— Нещо като случая, по който работя — рече Барън и излезе след мен на верандата.

IX

Мълчаливо заслизахме надолу по пътя и стигнахме до колата. Анди се беше облегал назад в ъгъла с полуизгаснала цигара между устните.

Влязохме при него.

— Подкарай я малко, около двеста метра — каза Барън. — И вдигни много шум.

Анди запали, форсира двигателя, изхриптя със скоростите и колата се спусна надолу под лунната светлина, взе завоя и се изкачи по осветения хълм, набразден от сенките на дървесните стволлове.

— Горе обърни и се върни обратно, но не много наблизко — продължи Барън. — Спри така, че да не те виждат от къщата. Изгаси фаровете, преди да обърнеш.

— Тъхъ — рече Анди.

Той обърна малко под върха, като за целта заобиколи едно дърво. Изгаси фаровете и се запуска обратно по хълмчето, а после изгаси и двигателя. Малко след подножието растеше гъста група мансанити, високи почти колкото желязното дърво. Колата спря там. Анди издърпа спирачката много бавно, за да избегне шума.

Барън се надвеси напред откъм задната седалка.

— Ще пресечем пътя и ще се приближим до водата — каза той. — Не искам шум и движение по осветените от луната места.

— Тъхъ — рече Анди.

Излязохме. Тръгнахме предпазливо по прашния път, после по боровите иглички. Провирахме се между дърветата, обикаляхме паднали стволлове, докато най-после водата заблестя точно под нас. Барън седна на земята, след това легна. Ние с Анди направихме същото. Шерифът приближи лицето си до Анди.

— Чуваш ли нещо? — прошепна.

— Осем цилиндъра. Работи на пресекулки.

Заслушах се. Можех да потвърдя, че чувам шум, но не бях сигурен. Барън кимна в тъмното.

— Наблюдавайте светлините в къщата — отново прошепна той.

Загледахме се. Изминаха пет минути, или достатъчно, че да ми се сторят толкова. Осветлението в хижата не се промени, после се чу далечен, почти въображаем шум от затваряне на врата и стъпки по дървена стълба.

— Хитро. Оставиха лампите да светят — каза Барън в ухото на Анди.

Изчакахме още минутка. Приглушеният шум на мотора се превърна в мощен рев, забумтя и закиха някак на пресекулки. После тежко забръмча и бързо взе да заглъхва. Тъмна сянка се плъзна по осветеното от луната езеро, зави, оставяйки след себе си красива ивица пяна, и се скри зад носа.

Барън извади парче тютюн и си отхапа. Задъвка с удоволствие и се изплю на метър и половина от краката си. После се изправи и отупа от себе си боровите иглички. Ние с Анди също станяхме.

— В наше време никак не е практично да дъвчеш тютюн — рече шерифът. — Няма необходимите удобства. Как не заспах в оная хижа, само аз си знам. — Той повдигна колта, който все още държеше в лявата си ръка, премести го в дясната и го пхна в кобура.

— Е? — попита и погледна Анди.

— Лодката на Тед Руни — рече момчето. — Тя е с два зацапани клапани и пукнат ауспух. Най-добре се чува, когато я форсираш при запалване, както направиха преди да тръгнат.

Това бяха страшно много думи за Анди, но на шерифът му харесаха.

— Възможно ли е да грешиш, Анди? Много лодки са със зацапани клапани.

— Защо тогава ме питаш? — заядливо се озъби Анди.

— Добре де, добре, не се сърди.

Момчето изсумтя. Пресякохме пътя и отново се качихме в колата. Анди запали, върна назад и я обърна.

— Фарове? — попита.

Барън кимна. Анди запали фаровете.

— Сега накъде?

— Към Тед Руни — миролюбиво отвърна Барън. — И побързай. До там има десет мили.

— Не мога за по-малко от двајсет минути — сопна му се Анди.
— Трябва да заобиколя носа.

Колата излезе на павирания път край езерото и тръгна обратно покрай тъмния детски лагер и останалите бунгала, а после сви вляво на магистралата. Барън не проговори, докато не подминахме селото и пътя към Спикър Пойнт. Танцовата музика все още гърмеше откъм павилиона.

— Хвана ли се на номера ми? — чак тогава ме попита шерифът.

— Горе-долу.

— Обърках ли нещо?

— Справи се блестящо — отвърнах. — Но едва ли успя да заблудиш Лудърс.

— Жената се чувстваше страшно неловко — каза Барън. — А този Лудърс си го бива. Твърд, безшумен, наблюдателен. Но и аз успях да го преметна. Той направи грешка.

— Мога да се сетя за няколко — рекох. — Първата е, че изобщо беше там. Втората, че каза как някакъв приятел щял да го вземе, за да обясни защо няма кола. А обяснение не беше необходимо. В гаража имаше кола и ти не знаеше чия е. А, и още една — бяха оставили лодката с работещ мотор.

— Това не беше грешка — обади се Анди от предната седалка.
— Ако някога си се опитвал да я запалиш студена, ще знаеш.

— Човек не прибира колата си в гаража, когато отива на гости по тези места — каза Барън. — Тук няма влага, която да ѝ навреди. Лодката пък би могла да е на всекиго — примерно на влюбени младежи, които са се забавлявали. И без това нямам нищо срещу него — поне доколкото ми е известно. Той просто прекалено усърдно се стараеше да ми отклони вниманието — завърши шерифът и се изплю от колата. Чух как хрчката се плъкна върху задния калник като мокър парцал.

Колата фучеше в лунната нощ, виеше се по завоите, качваше се и се спускаше по хълмовете, минаваше през гъсти борови гори и равни открити пространства, където лежах крави.

Аз се обадох:

— Той знаеше, че писмото на Лейси не е у мен, защото той самият ми го отне. В моята стая в хотела. Лудърс ме цапардоса с тухлата и наръга Вебър. Лудърс знае, че Лейси е мъртъв, макар че не

той го е убил. С това държи госпожа Лейси. Тя си мисли, че мъжът ѝ е жив и Лудърс го крие някъде.

— Като те слуша човек, излиза, че този Лудърс е много лош човек — спокойно каза Барън. — Защо му е трябвало да убива Вебър?

— Защото цялата история тръгва от Вебър. Това е организация, чиято цел е да пласира известно количество прекрасно фалшифицирани десетдоларови банкноти. И то голямо количество. А такава работа не се подхваща, като пробуташ наведнъж петстотин долара, всичките чистак новички, и то при обстоятелства, които биха направили всекиго подозрителен, да не говорим за предпазлив човек като Фред Лейси.

— Добре ги редиш, синко — рече шерифът и сграбчи дръжката на вратата, тъй като в момента правехме остър завой, — но теб съседите не те гледат в ръцете какво правиш. Аз трябва да съм много по-предпазлив, защото съм в собствения си двор. Струва ми се, че Пума Лейк не е най-подходящото място за пласиране на фалшиви пари.

— Окей — съгласих се.

— От друга страна, ако Лудърс е човекът, когото търся, залавянето му може да се окаже доста трудно. От долината излизат три пътя, а през лятото в източния край на игрището за голф в Удланд Клъб винаги има поне пет-шест самолета.

— Не ми се виждаш много разтревожен обаче — подметнах.

— Един планински шериф не трябва да се тревожи много — спокойно отвърна Барън. — От него никой не очаква кой знае колко ум. Особено такива като господин Лудърс.

Х

Лодката стоеше във водата, завързана с късо въже, и непрекъснато се поклащаше — така както се поклащат всички лодки, дори и в най-спокойна вода. Почти цялата бе покрита с брезентово платнище, завързано тук-там, но не навсякъде, където би трябвало. Зад късото разнебитено кейче се виеше път, обрасъл с хвойна, и излизаше на шосето. От едната страна имаше лагер с малък бял фар, който му служеше за отличителен белег. Откъм някакво бунгало се чуваше танцова музика, но всички останали лагерници си бяха легнали.

Оставихме колата край банкета и заслизахме надолу пеша. Барън държеше голям прожектор и непрекъснато светкаше наляво-надясно, като ту го палеше, ту го гасеше. Когато наближихме водата и края на пътчето, което се спускаше до кея, той насочи лъча в земята и внимателно се вгледа. Имаше скорошни следи от автомобилни гуми.

— Какво мислиш? — обърна се към мен.

— Приличат ми на автомобилни гуми — рекох.

— Ти какво мислиш, Анди? Този човек е съобразителен, но не ми подсказва идеи.

Анди се наведе и разгледа следите.

— Нови гуми и то големи — каза той и се упъти към кея. Наведе се и посочи нещо. Шерифът освети мястото. — Ъхъ, тук са обърнали — продължи Анди. — И какво от това? Сега наоколо е пълно с нови коли. Виж, през октомври би означавало нещо. Тукашните не купуват повече от една нова гума наведнъж и то все от евтините. Тези тук са високопроходими и универсални — за всякакво време.

— Бихме могли да огледаме и лодката — рече шерифът.

— Какво да ѝ гледаме?

— Ами, дали е била използвана скоро — поясни Барън.

— По дяволите! — възмути се Анди. — Ние много добре знаем, че е била използвана, нали?

— Ти никога не се съмняваш в предположенията си — благо подметна Барън.

Анди го изгледа мълчаливо, после се изплю на земята и тръгна да се връща към автомобила. Измина няколко крачки и рече през рамо:
— Това не беше предположение.

После отново извърна глава и продължи да крачи сред дърветата.
— Малко е докачлив — каза Барън, — но е свестно момче.

Той отиде на кея и се наведе над лодката. Прекара ръка по предния ѝ борд, под нивото на платнището. Върна се и бавно кимна с глава.

— Анди е прав. Винаги е прав, да го вземат мътните. Каиш са тия гуми според теб, господин Еванс? Говорят ли ти нещо?

— Кадилак, дванайсетцилиндров — отвърнах. — Двуместен, с червени кожени седалки и два куфара отзад. Часовникът на таблото изостава с дванайсет минути и половина.

Шерифът постоя известно време замислен, после кимна с голямата си глава и въздъхна:

— Е, предполагам, че с това си изкарваш прехраната.

Върнахме се при колата. Анди отново седеше отпред, зад волана. Пушеше и гледаше право пред себе си през пращното стъкло.

— Къде живее сега Руни? — попита Барън.

— Където винаги е живял — отвърна Анди.

— Ха, че то е съвсем наблизо, по пътя за Баскоум.

— Не съм твърдял друго — озъби се младежът.

— Да вървим тогава — каза шерифът и влезе. Аз седнах до него.

Анди обърна колата и се върна половин миля назад, след което се наклони да завие. Шерифът рязко му извика:

— Я спри за малко.

Той слезе от колата и насочи прожектора надолу. После се върна при нас.

— Мисля, че напипахме нещо. Онези следи до кея не означават кой знае колко, но същите следи тук може да се окаже, че значат повече. А намерим ли ги и при Баскоум, тогава ще значат много. Онези стари златотърсачески лагери са правени като по поръчка за тъмни далавери.

Колата зави по страничния път и бавно се закатери нагоре. Пътят бе осеян с големи камъни, с каквито бе покрит и целият хълм. Чистата им белота блестеше на лунната светлина. Колата изпъпли още половин миля, след което Анди спря.

— Окей, Орлово Око, това е хижата — каза той.

Барън слезе отново и обиколи наоколо с прожектора. Хижата тънеше в мрак. Той се върна при колата.

— Идвали са чук да докарат Тед вкъщи. После са се насочили към Баскоум. Смяташ ли, че Тед Руни може да се замеси в нещо нередно, Анди?

— Само ако са му платили — отвърна младежът.

Аз излязох от колата и двамата с Барън се запътихме към хижата. Беше малка, груба, покрита с греди от местен бор. Имаше дървена веранда, комин от ламарина, прикрепен с тел и килнат външен клозет отзад, близо до дърветата. Никъде не светеше. Качихме се на верандата и Барън похлопа на вратата. Нищо не се случи. Опита дръжката, но беше заключено. Слязохме от верандата и заобиколихме отзад, като преглеждахме прозорците. Всичките бяха затворени. Барън опита задната врата, която бе на нивото на земята. Тя също се оказа заключена. Той заблъска. Ехото от ударите мина между дърветата и се удари високо във върха на хълма, сред камънаците.

— Отишъл е с тях — рече шерифът. — Сега няма да смеят да го оставят. Вероятно са се отбили, колкото да си събере нещата. Поне част от тях. Да.

— Не мисля така — обадох се аз. — Руни им е бил необходим единствено заради лодката. С тази лодка прибраха трупа на Фред Лейси от Спикър Пойнт рано вечерта. На трупа по всяка вероятност са вързали тежест и са го спуснали в езерото. Изчакали са да се стъмни, за да го направят. Руни е участвал в цялата работа, за което са му платили. Нощес лодката отново им е била необходима, само че са решили, че Руни вече не им е необходим. И ако са в Баскоум Вали, на някое уединено тихо местенце, където произвеждат или складираат фалшиви пари, изобщо не биха искали Руни да ги последва и там.

— Отново правиш умозаклучения, синко — кротко каза шерифът. — А и без туй нямам разрешително за обиск. Но бих могъл да погледна в онова заведение с двете нули. Почакай минутка.

Той се упъти към клозета, а аз отстъпих малко назад, засилих се и блъснах вратата на хижата. Тя потрепера и се разцепи по диагонал.

— Хей — вяло извика Барън зад мен, без капка хъс.

Отстъпих още малко и повторно ударих вратата. Влязох заедно с нея, като се приземих на четири крака върху парче линолеум, което

смърдеше на рибен тиган. Изправих се, посегнах и завъртях ключа на висящата гола крушка. Барън бе плътно зад мен и издаваше неодобрителни звуци.

Имаше кухня с печка за дърва и няколко мръсни полици със съдове по тях. Печката излъчваше слаба топлинка. Отгоре ѝ имаше вече вмирисани неизмити тенджери. Пресякох кухнята и влязох в стаята. Запалих поредната гола крушка. Встрани имаше тясно, нескопосано оправено легло с мърляв юрган отгоре. Следваха дървена маса, няколко дървени стола, стар радиошкаф, куки по стената, пепелник с четири изгорели лули и купчина долнопробни списания на пода в ъгъла.

Таванът бе нисък, за да задържа топлината. В единия му ъгъл имаше капак, през който се излизаше горе. Капакът зееше отворен, а под него бе изправена стълба. Върху един дървен сандък имаше отворен стар, изпръскан с вар брезентов куфар, с малко дрехи вътре. Барън се приближи и погледна в куфара.

— Руни май се е готвел да се мести или да тръгва на път. После онези юнаци са дошли и са го взели. Не е досъбрал багажа си, но си е сложил костюма. Човек като Руни има един-единствен костюм и го облича само ако слиза в долината.

— Не е тук — рекох, — но тук е вечерял. Печката е още топла.

Шерифът хвърли замислен поглед към стълбата. После се приближи, покатери се и отвори капака с главата си. Пъхна прожектора в дупката и освети наоколо. Пусна капака да се затвори и слезе отново.

— Вероятно горе е държал куфара — каза. — Виждам, че под него има и стар моряшки сандък. Готов ли си да тръгваме?

— Не видях кола наоколо. Той трябва да е имал кола.

— Тъхъ. Имаше стар плимут. Загаси лампите.

Шерифът се върна обратно в кухнята, огледа я, после изгаси и двете лампи и излезе от къщата. Аз пък затворих останките от задната врата. Барън разучаваше следите от автомобилните гуми върху мекия разтрошен гранит, които го отведоха под вековен дъб. Няколко големи тъмни петна показваха къде многократно е била паркирана кола, от която е капало масло.

Той се върна, като люлееше прожектора, после погледна към клозета и рече:

— Ти можеш да се връщаш при Анди, но аз все пак трябва да погледна и в онова заведение.

Не отговорих. Наблюдавах го как мина по пътеката, откачи резето на вратата и я отвори. Видях как насочи прожектора вътре и светлината му се процеди през многобройните дупки на разнебитения покрив. Върнах се назад покрай хижата и влязох в колата. Шерифът се бави дълго време. Върна се бавно, спря край колата и отхапа поредното парче тютюн. Преметна го из устата си, след което настървено започна да го обработва.

— Руни — рече — е в клозета. Прострелян два пъти в главата. — После седна при нас. — Прострелян е с огромен пищов и е много мъртъв. Съдейки по обстоятелствата, бих казал, че някой дяволски е бързал.

XI

Известно време пътят се катереше стръмно нагоре, като следвате криволиците на пресъхнал планински поток, чието корито бе пълно с камъни. После се изправи и тръгна по равно, на около триста метра над езерното ниво. Пресякохме един ограничител за кравите, чиито тънки, успоредно наредени релси издрънчаха под колелата на автомобила. Пътят се запуска надолу. Появи се широко равно пространство, където пасяха няколко крави. На осветеното от луната небе се очерта силуетът на тъмна ферма. Стигнахме до по-широк път, който пресичаше нашия под прав ъгъл. Анди спря колата, Барън слезе и внимателно заразглежда земята в светлината на прожектора.

— Завили са наляво — каза той, като се изправи. — Добре че след тях не е минала друга кола, та да заличи следите.

Той отново се качи при нас.

— Лявото не води към старите мини — рече Анди. — Пътят отива до къщата на Уордън, а после обратно долу, при стената на езерото.

Барън поседя мълчаливо, после излезе от колата и отново запали прожектора. При десния лъч на Т-образното кръстовище той изненадано възкликна:

— Отива и надясно. Но първо наляво. После са се върнали, но първо са ходили някъде на запад отук. И ние ще направим като тях.

— Сигурен ли си, че първо са тръгнали наляво, а не надясно? — попита Анди. — Левият път ще ни изведе на централното шосе.

— Тъхъ. Десните следи застъпват левите — отвърна Барън.

Завихме наляво. Могилките, пръснати из долината, бяха обрасли с железни дървета, някои от които полуизсъхнали. Желязното дърво израства до около пет-шест метра височина, след което умира. Когато това стане, клоните му се оголват, придобиват сивкавобял цвят и блестят на лунната светлина.

Изминахме около миля, след което един тесен път, по-скоро пътека, се отклони право на север. Анди спря. Барън слезе отново и

запали прожектора. Направи знак с палец и Анди сви по тесния път. Шерифът се качи.

— Тези момчета не са много предпазливи — коментира той. — Да, бих казал, че въобще не са предпазливи. Но пък и не биха могли да предположат, че Анди ще успее да познае лодката само по звука.

Пътят навлезе в тясна клисура и храсталаците дотолкова се сгъстиха, че колата едва се провираше без да се одраска. После, след един остър завой, тръгна почти обратно, закатери се отново, зави и отпреде ни се появи малка хижа, притиснала гърба си в хълма й отвсякъде заобиколена с дървета.

В този миг, откъм къщата, или някъде много наблизко, се разнесе дълъг пронизителен писък, който завърши с рязък лай. Лаят внезапно бе заглушен. Барън тъкмо започна да казва: „Изгаси фаро...“, но Анди вече ги беше изгасил и отбил колата от пътя.

— Малко късничко, предполагам — сухо каза той. — Сигурно са ни видяли, ако е имало някой да наблюдава.

Барън излезе от колата.

— Това ми прозвуча като койот, Анди.

— Ъхъ.

— Ужасно близо до къщата, за да е койот, не мислиш ли?

— Тц — отвърна, младежът. — Ако прозорците не светят, койотите идват до самата постройка, за да се ровят из боклуците.

— Но би могло да бъде и онова малко кученце — каза Барън.

— Или кокошка, която снася квадратно яйце — обадох се аз. — Какво чакаме? И няма ли най-сетне да ми върнеш пистолета? В крайна сметка, опитваме ли се да заловим някого, или просто се движим и гадаем какво е станало?

Шерифът извади пистолета от левия си заден джоб и ми го подаде.

— Аз не бързам — каза той, — защото Лудърс не бърза. В противен случай отдавна да се е изпарил. Бързали са да се отгърват от Руни, защото е знаел нещо за тях. Но сега Руни не знае нищо за тях, защото е мъртъв, къщата му заключена, а колата му откарана нанякъде. Ако не беше разбил задната му врата, той можеше да си стои в клозета няколко седмици, преди някой да се заинтересува какво става. Онези следи от гумите са доста фрапиращи, но това е само защото знаем откъде са тръгнали. Те нямат никакви основания да допускат, че ние

сме разбрали и това. Е, тогава откъде бихме могли да започнем? Не, изобщо не бързам.

Анди се наведе и извади една ловна карабина. Отвори лявата врата и излезе от колата.

— Онова кутренце е тук — кротко продължи Барън, — което означава, че и госпожа Лейси е вътре. Освен това трябва да има и някой да я пази. Да, най-добре да отидем да видим, Анди.

— Надявам се, че ви е страх — обади се Анди. — Защото мен си ме е страх.

— Тръгнахме през дърветата. До къщичката имаше около двеста метра. Нощта бе много тиха. Дори от това разстояние чух как се отвори прозорец. Движихме се на петнайсет метра един от друг. Анди изостана, колкото да заключи колата. После тръгна да прави широк обход отдясно.

Приближихме се до хижата, но вътре нищо не помръдваше. И не светеше. Койотът, или кутрето Шайни, не пролая отново.

Дойдохме съвсем близо, на не повече от двайсет метра. Ние с Барън бяхме горе-долу на същото разстояние един от друг. Хижата бе малка и груба, построена като онази на Руни, но по-големичка. Отзад имаше отворен гараж, но празен. Къщичката имаше и малка каменна веранда.

После отвътре се чу шум от краткотрайно боричкане и опит за лай, който бе задушен. Барън се просна по корем на земята. Аз направих същото. Нищо не се случи.

Шерифът бавно се изправи и започна да се придвижва крачка по крачка. Аз останах на място. Той стигна оголеното пространство пред къщата и започна да се изкачва по стълбите на верандата — едър, ясно осветен от луната, с колта, увиснал на хълбока. Прекрасен начин за самоубийство.

Нищо не се случи. Барън изкачи стълбите и запристъпва напред, прилепен до стената. От лявата му страна имаше прозорец, от дясната беше вратата. Той извади пистолета и посегна да почука по вратата с дръжката му, но бързо го прехвърли в другата ръка и се прилепи до стената.

Вътре кученцето изквича. Една ръка, стиснала пистолет, се появи в основата на прозореца и се прицели.

Бях доста далече, но трябваше да стрелям. Стрелях. Лаят на автоматичния ми пистолет бе заглушен от помощния трясък на карабина. Ръката увисна и пистолетът тупна на верандата. После ръката се подаде още малко напред, пръстите конвулсивно потръпнаха и задрачиха по перваза на прозореца. После се прибраха вътре и кучето започна да вие. Барън беше при вратата и я блъскаше. А ние с Анди с всички сили тичахме към хижата от различни посоки. Барън успя да отвори вратата. В този миг той целият бе облян в светлина, тъй като вътре някой внезапно запали лампата.

Стигнах верандата в мига, в който Барън влезе вътре. Анди ме следваше по петите. Всички се озовахме в дневната на хижата.

Госпожа Фред Лейси стоеше в средата на стаята, до една маса с лампа, и стискаше кученцето в ръце. Набит русоляв мъж лежеше на едната си страна под прозореца и тежко хриптеше, а ръката му конвулсивно и безрезултатно търсеше наоколо пистолета, който бе паднал от прозореца.

Госпожа Лейси разтвори ръце и пусна кученцето на земята. То подскочи, блъсна се в корема на шерифа и навря остроото си носле в гънките на ризата му, под сакото. После тупна отново на пода, затърча в кръг и беззвучно закърши задница от щастие.

Госпожа Лейси стоеше неподвижна, с лице бяло като на мъртвец. Мъжът на пода простена. Очите му бързо се отвориха и затвориха. Устните помръднаха и изпуснаха розова пяна.

— Това кученце наистина е чудесно, госпожо Лейси — каза Барън, като напъхваше ризата си в панталоните, — но май сега не е най-подходящият момент да го държим тук. Поне за някои хора.

Той погледна към русолявия на пода. Онзи отвори очи и ги втренчи в нищото.

— Аз ви излъгах — бързо издума госпожа Лейси. — Трябваше. Животът на мъжа ми зависеше от това. Лудърс го е задържал. Крие го някъде наоколо. Не знам точно къде, но каза, че не е далеч. Отиде да го докара и остави този човек да ме пази. Не можах да направя нищо повече, шерифе, толкова съжалявам.

— Ние знаехме, че лъжете, госпожо Лейси — тихо каза Барън. Погледна колта си и го пъкна в кобура на хълбока. — И знаех защо. Но мъжът ви е мъртъв, госпожо Лейси. Мъртъв е отдавна. Господин Еванс

го е видял. Знам, че ви е трудно да го приемете, госпожо, но е но-добре да го узнаете още сега.

Жената не помръдна. Сякаш спря и да диша. После много бавно се приближи до един стол, седна и зарови лицето си в ръце. Седеше така неподвижна и безмълвна. Кученцето изскимтя и пропълзя под стола ѝ.

Мъжът на пода започна да надига горната част на тялото си. Повдигаше се бавно, вдървено. Очите му бяха празни. Барън се приближи до него и се наведе.

— Зле ли си ранен, синко?

Мъжът притисна лява ръка към гърдите си. Между пръстите му се процеди кръв. После бавно повдигна дясната си ръка, докато я изправи и я задържа така, насочена към ъгъла на тавана. Устните му потръпнаха, втвърдиха се.

— Хайл Хитлер! — дрезгаво произнесе той.

Падна назад и остана неподвижен. В гърлото му нещо изклокочи, а после и то замлъкна. Всички в стаята мълчаха, дори кученцето.

— Този трябва да е нацист — обади се шерифът. — Чу ли го какво каза?

— Да — отвърнах.

Обърнах се, излязох от къщата, спуснах се по стълбите, минах през дърветата и стигнах до колата. Седнах на бронята и запалих цигара. Пуших и мислех напрегнато.

След малко останалите се зададоха сред дърветата. Барън носеше кученцето. Анди държеше карабината в лявата си ръка. Върху кокалестото му младо лице се четеше преживяният шок.

Госпожа Лейси влезе в колата и Барън ѝ подаде кученцето. Той ме погледна и каза:

— Законът забранява да се пуши тук, синко, на повече от сто и петдесет метра от къщата.

Пуснах цигарата на земята и здравата я затъпках в пепелявата сива пръст. Седнах в колата отпред до Анди.

Потеглихме. Върнахме се назад и излязохме на местния главен път. Дълго време никой не пророни дума, а после госпожа Лейси тихо се обади:

— Лудърс спомена някакво име, което звучеше като „Слоут“. Каза го на мъжа, когото застреляхте. Викаха му Курт. Говореха на

немски. Аз разбирам малко немски, но те говореха много бързо. „Слоут“ обаче не ми звучи като немска дума. На вас говори ли ви нещо?

— Това е името на стара златна мина, недалеч оттук — каза Барън. — Мината на Слоут. Ти нали знаеш къде е, Анди?

— Ъхъ. Май аз убих онзи човек, нали?

— Предполагам, че е така, Анди.

— За пръв път в живота си убивам — каза младежът.

— Може и аз да съм го уцелил — обадох се аз. — Аз също стрелях в него.

— Не си ти — рече Анди. — Защото не беше толкова високо, че да го уцелиш в гърдите. Аз бях.

Барън се обади:

— Колко души ви доведоха в хижата, госпожо Лейси? Никак не ми е приятно да ви разпитвам в такъв момент, но просто нямам друг избор.

Безжизненият глас отговори:

— Двама. Лудърс и мъжът, когото убихте. Той караше лодката.

— А спирахте ли някъде от тази страна на езерото?

— Да. Спряха при една малка хижа, близо до езерото. Лудърс управляваше. Другият, Курт, слезе и ние продължихме. След известно време Лудърс спря и Курт се появи с някаква стара кола. Закара я в едно сухо дере, зад няколко върби и отново дойде при нас.

— Това ни е достатъчно — каза Барън. — Ако заловим Лудърс, работата е свършена. Само дето не мога да разбера какво лежи в основата на цялата история.

Аз нищо не казах. Продължихме до Т-образното кръстовище, където пътят слизаше към езерото. Продължихме по него още около четири мили.

— По-добре спри тук, Анди. Останалата част от пътя ще продължим пеша. Ти остани при колата.

— Няма да остана — рече Анди.

— Стой тук — нареди Барън с неочаквано загрубял глас. — Имаш жена, за която да се грижиш, и освен това достатъчно си убивал за тази нощ. Единственото, което искам, е да внимаваш кученцето да не лае.

Колата спря. Ние с Барън слязохме. Кученцето изскимтя, но после замлъкна. Отбихме се от пътя и тръгнахме към една горичка от млади борчета, мансанити и желязно дърво. Вървахме безшумно, без да говорим. Шумът от обувките ни не можеше да бъде чул на повече от десетина метра, освен от индианец.

XII

За няколко минути достигнахме отдалечения край на горичката. След нея пространството беше равно и открито. В небето се издигаше някаква метална плетеница, две-три ниски купчини пръст, комплект сита за промиване, наредени едно върху друго, и безкрайна поточна лента, която водеше от една галерия. Барън приближи устните си до ухото ми:

— От няколко години мината е изоставена. Не си плаща трудът. Двама души трябва да работят непосилно дни наред за няколко грама злато. Преди шейсет години по тези места се е копало здравата. Онази ниска постройка там е стар хладилен вагон. Стените му са като блиндиращи. Не виждам никаква кола, но може би е отзад. Или пък скрита. Най-вероятно скрита. Готов ли си да вървим?

Кимнах. Тръгнахме през откритото пространство. Луната бе толкова ярка, че беше светло почти като ден. Чувствах се страхотно — като глинена фигурка на панаирджийско стрелбище. Барън изглеждаше съвсем спокоен. Държеше огромния си колт надолу, с пръст върху спусъка.

Изведнъж, отстрани на хладилния вагон светна и ние се хвърлихме на земята. Светлината струеше от откренатата врата — една жълта рамка и тясна жълта ивица на земята. Нещо се раздвижи, чу се плясък от изсипване на вода. Изчакахме малко, после се изправихме и продължихме.

Индианските ни напъни бяха съвършено безсмислени. Онези или щяха да излязат от вратата, или нямаше. Ако излезеха, щяха да ни видят, независимо дали ходехме, пълзахме или лежахме. Местността бе толкова гола и луната тъй ярка.

Стигнахме до купчина пясък и спряхме до нея. Заслушах се в собственото си дишане. Не се задъхвах. Барън също не се задъхваше. Но ми беше страшно интересно как дишам. Дълго време го бях приемал като една естествена даденост, но точно сега проявявах

необясним интерес към процеса Надявах се, че той ще продължи дълги години, но не бях убеден.

Не изпитвах страх. Бях вече голямо момче и имах пистолет в ръката. Само че русолявият в другата хижа също беше голямо момче и също имаше пистолет в ръката. А също и стена, която да го прикрива. Но въпреки всичко не изпитвах страх. Просто започнах да обръщам внимание на дребните неща. Струваше ми се, че Барън диша твърде шумно, но реших, че ще вдигна повече шум, ако му кажа, че диша твърде шумно, отколкото той вдигаше с дишането си. Ето как се чувствах в момента — забелязвах всяка дреболийка.

После вратата се отвори отново. Този път отвътре не блесна светлина. Дребен човечец, твърде дребен, излезе, понесъл нещо, което приличаше на много тежък куфар. Помъкна го покрай вагона, като пъшкаше силно. Барън стисна ръката ми като в менгеме. Дъхът му свистеше.

Човечето с тежкия куфар достигна края на вагона и сви зад ъгъла. Тогава си помислих, че купчината пясък, макар и не много висока, може би беше достатъчно висока, за да ни прикрие. И ако дребосъкът не очакваше посетители, нищо чудно и да не ни забележи. Зачакахме го да се върне. Но чакахме твърде дълго.

Един глас ясно произнесе зад гърбовете ни:

— Държа картечница, господин Барън. Вдигнете ръце, ако обичате. Ако се опитате да направите нещо друго, ще стрелям.

Бързо вдигнах ръце. Барън малко се поколеба, но и той ги вдигна. Бавно се обърнахме, Франк Лудърс стоеше на около метър и половина от нас и държеше автомат на височината на кръста си. Дулото му зееше насреща ни като тунел.

Лудърс каза тихо:

— Предпочитам да се обърнете на другата страна. Когато Чарли се върне от колата, ще запали лампите. Тогава всички ще влезем вътре.

Отново се обърнахме към дългия нисък вагон. Лудърс остро изсвири. Човечето се появи иззад ъгъла, спря за миг, после се упъти към вратата. Лудърс му извика:

— Запали лампите, Чарли. Имаме гости.

Дребосъкът влезе безшумно във вагона, чу се как драсна кибрит и вътрешността се освети.

— А сега, господа, вървете — каза Лудърс. — Като естествено не забравяте, че смъртта е на една крачка от вас и се държите съответно. Тръгнахме.

XIII

— Вземи им пистолетите и виж дали нямат по още някой, Чарли.

Стоях с гръб към стената край дълга дървена маса. От двете страни на масата имаше дървени пейки. Отгоре й — поднос с бутилка уиски, две чаши, петромаксов фенер и старовремска селска газена лампа с дебело стъкло шише, чинийка, пълна с кибритени клечки, и още една — с пепел и фасове. В дъното на вагона имаше малка печица и два нара-единият разхвърлян, другият оправен като под конец.

Япончето се приближи към нас, а светлината блещукаше в очилата му.

— О, има пистолети — измърмори той. — О, много лошо.

Той взе пистолетите и заднешком ги побутна по масата към Лудърс. Малките му ръчички сръчно ни опипаха. Барън премига и лицето му почервения, но не каза нищо. Чарли се обади:

— Няма други пистолети. Доволни, че среща вас, господа. Аз мисля, чудесна нощ. Вие правили пикник на луна?

Барън сърдито изсумтя. Лудърс каза:

— Моля ви, седнете, господа, и ми кажете с какво мога да ви бъда полезен.

Седнахме. Лудърс седна насреща ни. Двата пистолета бяха на масата, пред него. Автоматът също бе отгоре, но лявата му ръка го държеше здраво, а очите му бяха спокойни и твърди. Лицето му вече не беше приятно, но си оставаше интелигентно. Всъщност, те винаги са интелигентни.

Барън рече:

— Нали мога да подъвча? Така мисля по-добре.

Той извади тютюна си, отхапа от него и го прибра обратно. Подъвка мълчаливо, а после се изплю на пода.

— Май ще ви пооцапам пода — каза отново. — Дано нямате нищо против.

Япончето седеше в края на спретнатото легло, като краката му изобщо не докосваха пода.

— Не харесва много — изсъска то. — Много лошо мирише.

Барън не го погледна. Той каза тихо:

— Какво целите, господин Лудърс? Да ни убиете и да се измъкнете, така ли?

Лудърс повдигна рамене, махна ръката си от автомата и се облегна назад на стената.

Барън продължи:

— Оставили сте съвсем явни следи дотук, с едно малко изключение — как да разберем откъде да ги подхванем. Това не го бяхте доизкусурили, защото никога не бихте действали по начина, по който ви се е наложило. Но когато дойдохме тук, бихте готови и ни чакахте. Това не разбрах как го постигнахте.

Лудърс отговори:

— Това е защото ние немците сме фаталисти. Когато нещата вървят като по ноти, както стана тази нощ — като изключим онзи глупак Вебър — ние ставаме подозрителни. Казах си: „Не съм оставил никаква следа и няма начин да ме проследят чак от тази страна на езерото толкова бързо. Те нямаха лодка и никаква лодка не ме последва. Просто ще им бъде невъзможно да ме открият. Следователно, ще ги чакам“.

— Докато Чарли тътреше куфарите с пари до колата — обадох се.

— Какви пари? — попита Лудърс, без да поглежда към нито един от нас. Сякаш се вглеждаше някъде навътре в себе си и търсеше.

— Онези прекрасни нови десетдоларови банкноти, които пренасяте от Ню Мексико със самолет.

Чак сега Лудърс ме погледна, но с безразличие.

— Драги приятелю, не е възможно да говорите сериозно.

— Напротив. Лесно е като фасул. Сега граничните патрули нямат самолети. Преди им бяха дали няколко, но нищо не се случи и им ги отнеха. Самолет, който прелита високо над границата и идва от Мексико, каца на ливадата до игрището за голф на Удландс Клъб. Това е самолет на господин Лудърс, а господин Лудърс притежава част от клуба и живее там. Защо изобщо някой трябва да се учудва от това? Но господин Лудърс не желае да държи половин милион долари фалшиви пари в дома си в клуба. Затова изнамира тази стара мина и държи

парите в този хладилен вагон. Той е здрав като сейф, а не прилича на сейф.

— Вие ме заинтригувахте — спокойно каза господин Лудърс. — Продължавайте.

— Фалшификацията е отлична. Експертната го доказва. Това означава организация — да доставя мастилата, подходящата хартия, плаките. Това означава организация далеч по-съвършена и от най-мощната банда мошеници. Държавна организация. Организацията на нацисткото правителство.

Япончето подскочи от леглото и изфуча, но Лудърс не промени изражението си.

— Все още ми е интересно — лаконично каза той.

— А на мен не ми е — обади се Барън. — Имам чувството, че с приказките си се опитваш да си спечелиш дървен костюм.

Аз продължих:

— Преди няколко години руснаците опитаха същия номер. Внедряване на голямо количество фалшиви пари с цел набиране средства за шпионаж и постепенно съсипване на националната ни валута. Нацистите са твърде умни, за да залагат на тази карта. Те искат само много американски долари, с които да работят в Централна и Южна Америка Хубави, използвани пари. Не можеш да отидеш в банката и да внесеш стотици хиляди долари във вид на чисто новички десетдоларови банкноти. Това, което шерифът не може да разбере е защо сте избрали точно това място — планински курорт, населен с малко и бедни хорица.

— То обаче никак не смуцава вашия гениален мозък, нали? — подигравателно рече Лудърс.

— Мен също не ме притеснява особено — каза Барън. — Притеснява ме фактът, че на моя територия убиват хора. Не съм свикнал на такова нещо.

Аз продължих:

— Избрали сте това място най-вече защото е страхотно удобно за такава цел. В страната сигурно има стотици подобни местенца, където законът почти не присъства, а през лятото се източва огромна върволица туристи. Места, където самолетите кацат, без някой изобщо да се интересува откъде идват и какво носят. Но това не е единствената причина. То, при известен късмет, е безкрайно подходящо и за

пласиране на голяма част от парите. Но вие нямахте късмет. Вашият човек Вебър ви въртна страхотен номер и отне шанса ви. Трябва ли да ви обяснявам защо мястото е толкова подходящо за пласиране на фалшиви пари, при положение, че имате достатъчно хора, които да работят за вас?

— Да, да, моля ви — каза Лудърс и потупа автомата по приклада.

— Защото през три месеца от годината това местенце увеличава населението си на двайсет до петдесет хиляди жители, в зависимост от отпуските и почивните дни. Това означава приток на много пари и много бизнес. А тук няма банка. В резултат, хотелиери, търговци и бармани непрекъснато трябва да осребряват чекове. В резултат, депозитите, които изпращат по време на сезона, са почти само в чекове, а парите остават в обръщение. До края на сезона, разбира се.

— Мисля, че това е много интересно — каза Лудърс. — Но ако подобна операция е била под мой контрол, и през ум не би ми минало да пласирам много пари точно тук. Бих пласирал по малко на различни места, но не в големи количества, за да видя как вървят. И всичко това по причина, поради която и вие сте се сетили. Защото банкнотите бързо ще минават от ръка в ръка, и ако някой открие, че са фалшиви, много трудно може да се добере до първоизточника.

— Да — отвърнах. — Това би било по-умно. Вие сте безкрайно откровен с нас.

— С вас, естествено, няма никакво значение колко съм откровен — каза той.

Барън внезапно се наведе напред.

— Вижте, Лудърс, това, че ще ни убие, с нищо няма да ви помогне. Ако трябва да си говорим откровенно, ние нямаме нищо срещу вас. Може и да сте убили онзи Вебър, но както са се сложили нещата, това е много трудно да се докаже. Ако сте разпространявали фалшиви пари, ще ви осъдят, разбира се, но за това не бесят. По случайност нося два чифта белезници на колана си, затова ви предлагам вие и вашият японски приятел да си тръгнете оттук с тях.

Чарли, япончето, се обади:

— Ха-ха, много смешен мъж. Аз предполагам някой тук чалнат, да.

Лудърс леко се усмихна.

— Всичко ли занесе в колата, Чарли?

— Останал още един куфар.

— Тогава занеси и него и запали мотора, Чарли.

— Слушай, Лудърс, няма да мине — настойчиво каза Барън. — Долу в гората ни чака наш човек с ловна карабина. Луната е много ярка. Ти също имаш оръжие, но шансовете ти срещу ловната карабина са колкото нашите с Еванс срещу теб. Никога няма да излезеш оттук, ако и ние не излезем с теб. Той ни е видял как влязохме вътре и ще ни даде двайсет минути. После ще повика подкрепления. Такава беше заповедта ми.

Лудърс каза тихо:

— Тази работа е много трудна. Дори за нас, немците. Изморен съм. Направих сериозна грешка. Използвах човек, който се оказа глупак, който извърши глупост, а после уби човек, защото я беше извършил и човекът знаеше за нея. Но грешката беше и моя. Никой няма да ми я прости. Животът ми вече не е от голямо значение. Отнеси куфара в колата, Чарли.

Чарли бързо се доближи до него.

— Аз не харесва, не — рязко каза той. — Куфар адски тежък, а мъж с карабина стреля. По дяволите!

Лудърс бавно се усмихна.

— Това са глупости, Чарли. Ако с тях имаше някой, той да се е появил много отдавна. Нали затова ги оставих да приказват. Да разбера дали са сами. Те наистина са сами, Чарли. Хайде, върви.

Чарли прошепна дрезгаво:

— Аз отива, но аз пак не харесва.

Той отиде в ъгъла и повдигна куфара. Едва го тътреше. Бавно се примъкна до вратата, остави куфара на пода и въздъхна. Открехна лекичко и надникна навън.

— Не вижда никого — каза. — Може наистина всичко лъжи.

Лудърс промълви замислено:

— Трябваше да убия и жената, и кучето, но се размекнах. А онзи мъж, Курт, какво стана с него?

— За пръв път чувам за него — рекох. — Къде беше той?

Лудърс ме изгледа втренчено.

— Станете прави и двамата!

Аз се изправих, по гърба ми се търкулна ледена капчица. Барън също се изправи. Лицето му бе сиво. Побеляващата коса по

слепоочията блестеше от пот. Цялото му лице бе потно, но челюстите му продължаваха да дъвчат.

Той тихо попита:

— Колко получи за тази задача, синко?

— Сто долара, но похарчих няколко — отвърнах дрезгаво.

Барън каза със същия тих глас:

— Женен съм от четирийсет години, плащат ми по осемдесет долара на месец, квартира и дърва за горене. Но не е достатъчно. По дяволите, трябва да получавам сто!

Той се усмихна кисело, изплю се и погледна Лудърс.

— Върви по дяволите, нацистко копеле! — каза.

Лудърс повдигна автомата бавно и стисна устни. Дъхът му свистеше. После още по-бавно остави автомата и бръкна в самото си. Извади пистолет и вдигна предпазителя с палец. Премести го в лявата си ръка и безмълвно се вгледа в нас. Лицето му много бавно започна да се изпразва от всякакво изражение, докато се превърна в мъртвешка сива маска. Той вдигна пистолета и едновременно с него и дясната си ръка, опъната, над нивото на рамото. Ръката бе опъната като струна.

— Хайл Хитлер! — рязко изрече.

После бързо обърна пистолета, пъкна дулото в устата си и натисна спусъка.

XIV

Япончето изврещя и се изниза през вратата. Ние с Барън се метнахме върху масата и сграбчихме пистолетите си. Върху ръката ми капна кръв, после Лудърс бавно се свлече покрай стената.

Барън вече беше навън. Когато излязох след него, видях япончето, което тичаше с всички сили надолу по хълма към едни храсти.

Шерифът се разкрачи и вдигна колта, но после отново го свали.

— Не е достатъчно далече — каза. — Винаги давам на човек трийсет и пет метра.

Той повдигна големия колт отново, леко извъртя тялото си, а когато пистолетът достигна необходимата за стрелба височина, започна да го движи много бавно, като леко наведе главата си, докато ръката, рамото и дясното му око образуваха една линия.

Един дълъг миг шерифът остана така, съвършено неподвижен, а после пищовът изтрещя, подскочи в ръката му, тънка струйка дим се издигна нагоре и постепенно се изгуби.

Япончето продължи да тича. Барън свали колта, за да види как онзи се метна в едни храсти.

— По дяволите! — рече. — Не го уцелих. — Бързо ме погледна, а после отмести очи. — Но той няма къде да иде и няма с какво да избяга. С тия къси крачета не може да прескочи и шишарка.

— Имаше пистолет — рекох. — Под лявата си мишница.

Барън поклати глава.

— Не. Забелязах, че кобурът му е празен. Сигурно Лудърс му го е взел. Май е смятал да го застреля, преди да тръгне.

В далечината блеснаха фарове и осветиха прашния път.

— Защо ли Лудърс толкова се разкисна?

— Предполагам, че гордостта му бе наранена — замислено отвърна Барън. — Организатор от такава висока класа, сгащен на Тясно от две дребни човечета като нас.

Заобиколихме хладилния вагон. Отзад беше паркирана голяма нова двуместна кола. Барън се приближи и отвори вратата. Автомобилът на пътя вече беше съвсем близо. Той зави и фаровете му осветиха другия. Барън го гледа известно време, после яростно затръшна вратата и се изплю.

— Кадилак — рече. — Червени кожени седалки и куфари отзад. — Отвори отново и освети таблото. — Колко е часът?

— Два без дванайсет — отвърнах.

— Този часовник не е с дванайсет и половина минути назад — ядосано каза. — Тук сгреши. — Обърна се да ме изгледа, като бутна шапката си назад на тила. — По дяволите, ти си я видял паркирана пред „Индианската глава“!

— Вярно.

— А аз си помислих, че се опитваш да хитрееш.

— Вярно.

— Синко, следващият път, когато почти се стигне да ме застрелят, можеш ли така да наредиш нещата, че да си някъде наоколо?

Колата спря на няколко метра от нас и отвътре изскимтя куче.

— Има ли пострадали? — извика Анди.

Ние с Барън се приближихме до колата. Вратата се отвори и малкото копринено кученце изхвърча отвътре и хукна срещу шерифа. Когато все още беше на около метър от него, скочи, прелетя във въздуха и силно се бухна с четирите лапи в корема му. После тупна на земята и затича в кръг.

Барън каза:

— Лудърс се застреля сам вътре във вагона. Долу в храстите има едно японче, което трябва да заловим, и три-четири куфара пълни с фалшиви пари, за които трябва да се погрижим.

Той погледна някъде в далечината. Огромен мъж, здрав като канара.

— Такава нощ — каза. — Защо трябваше да е изпълнена със смърт?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.